

TEMA: PRIVATISERING

■ 23.-25. februar i år gjennomfører RV sitt landsmøte. Ved siden av prinsippprogrammet tar vi også opp arbeidsprogrammet, som går mer i detalj med dagsaktuell politikk. Endelig setter vi opp en rekke konkrete arbeidsmål og innsatsområder for 2001 og 2002, i form av dokumentet «Veien videre for RV».

SIDE 4 og 5

■ Skal RV støtte et lovforslag som gjør delt omsorg til hovedprinsipp i barnefordelingssaker? Dette er en av de sakene som landsmøtet skal ta stilling til. RVs kvinnekongress i Trondheim i november diskuterte dette grundig og Opprør refererer her de ulike syn i debatten.

SIDE 2

■ RVs medlemmer og lokallag er engasjert i mye forskjellig. Sel RV i Oppland viser hvordan en lokal sak om tildeling av jaktretter angår hele spørsmålet om allmeningsrett og om kampen om ressursene i utmarka. I Bergen har RV-laget opplevd problemer med hærverk og nazistisk trakassering.

SIDE 4 og 7

Opprør

Medlemsblad for Raud Valallianse

NR 1 2001

Dette nummer:

ET KVINNEPARTI?

DELT OMSORG

PRIVATISERING

MILITÆRET

ROSA LUXEMBURG

På vei mot landsmøte

<http://www.rv.no> - den revolusjonære heimesida for deg!

C-BLAD
Returadresse:
Rød Valgallianse
Osterhaus gate 27, 0183
Oslo

OPPRØR

MEDLEMSAVIS FOR RAUD VALALLIANSE

BLADSTYRER: Bjarke Friborg
BLADSTYRE: Finn Olav Rolijordet, Else Merete Thyness
BLADBUNAD: Bjarke Friborg, TRYKK: Avistrykk Oslo

ADRESSE: Osterhausgate 27, 0183 Oslo.
TELEFON: 22 98 90 54, TELEFAKS: 22 98 90 55
E-POST: oppror@rv.no

Stofffrist for neste Opprør: 1.2.01

Fra Seattle til Nice

I desember 1999 satte rundt 50.000 demonstranter Seattle på hodet for en dag, og satte ministermøtet til WTO ut av spill. Fagbevegelsen, miljøbevegelsen, ungdommer og studenter fra organisasjoner som jobber for en mer rettferdig verdenshandel etc. var samlet for å demonstrere mot en og samme organisasjon. Den tradisjonelle revolusjonære venstresida var i liten grad representert og involvert.

Etter Seattle har det blitt mobilisert til videre demonstrasjoner mot statsoverhodenes globaliseringspolitikk. Særlig har venstregrupperinger fått øynene opp for den spirende anti-globaliseringsbevegelsen. Med Seattle fikk dessuten fenomenet yrkesdemonstrant nytt liv. Først var det IMF's møte i Washington DC i april med 10.-20.000 demonstranter, men som ikke hadde den samme bredden som Seattle. De hadde heller ikke den samme suksessen med å vinne medias oppmerksomhet og å gjennomføre demonstrasjonene. Det neste var IMF og Verdensbankens møte i Praha hvor mengden demonstranter var enda noe mindre, og bredden var heller ikke slående. Inntil EU-toppmøtet i Nice med 60.-80 000 i demonstrasjoner så det ut til at det ikke lot seg gjøre å mobilisere så bredt og så store mengder som det hadde vært i Seattle en gang til.

Hovedårsaken til at demonstrasjonene i Nice var så store var at fagforeningene hadde mobilisert mot "det sosiale charteret", samtidig som det forelå forslag om drastiske endringer i strukturen til EU før toppmøtet. Det førte til at demonstrasjonen hadde to seksjoner. Den ene besto av fagforeninger over hele Europa som hadde som hovedmål med de-

monstrasjonen å vise sin misnøye med at det sosiale charteret ikke slo fast nok når det gjaldt rett til arbeid og sosiale rettigheter. Den andre var arrangert av Euromarsjene og franske Attac og hadde en skarpere kritikk av EU og sakene som skulle opp på møtet, bl.a den omfattende reduseringen av vetoretten til medlemslandene. Det var helt klart fagligseksjonen som utgjorde den største delen av demonstrasjonen, men også at fagforeningene ikke hadde større ambisjoner enn å markere at "det sosiale charteret" var så innholdslost. Da EU-toppmøtet offisielt begynte hadde hele fagligseksjonen dratt og det var kanskje 10.000 demonstranter igjen i Nice. Dette har flere paralleller til Seattle. En av grunnene til at fagligrepresentasjonen var så sterk i Seattle var at den amerikanske føderasjonen av fagforeninger, AFL-CIO, ønsket å presse på for at faglig-standarder skulle bli en del av WTO-regelverket. I tillegg til at deler av miljøbevegelsen kritiserte WTO for at det ikke finnes miljøstandarder.

Det ser altså ut til at entusiasmen på venstresida over de store demonstrasjonene mot globalisering er noe overdrevet, og at det som samler de breie massene her i vesten ikke er anti-kapitalisme, men reformkrav. Likevel er det klart at det er mange skritt framover at radikale i vesten har fått vann på mølla og mobiliserer til demonstrasjoner mot globalisering, selvom det hittil blir smått sammenlignet med i hvor stor grad reformkrav klarer å mobilisere.

Uansett er det viktig at vi nå starter mobiliseringen mot EU-toppmøtet i Göteborg i juni.

Kristine Nybø

Europa A/S

Rød Valgallianse forhandler nå boken "Europa AS", som setter fokus på de transnasjonale selskapene, EU og globaliseringen.

Forfatterne gir en grundig gjennomgang av lobbyismen til de store private selskapene og deres tette samarbeid med EU-kommisjonen. Boken viser også hvordan selskapene forsøker å påvirke institusjoner som WTO, OECD og FN for å presse gjennom sine egne interesser. Blant annet går den nærmere inn på grupper som European Roundtable of Industrialists, Transatlantic Business Dialogue, Association for the Monetary Union of Europe m.fl.

Boken er på 261 sider og er skrevet av forskergruppen Corporate Europe Observatory. Oversatt til dansk av Enhedslisten. **PRIS: Kr. 200 pr. stk**

Bestilles via e-post rv@rv.no
(skriv navn og adresse, så sender vi bok + giro)
RV, Osterhausgate 27, 0183 Oslo
tlf. 22 98 90 50, fax 22 98 90 55

Delt omsorg som hovedprinsipp?

RVs kvinnekonferanse samlet rundt 60 personer en kald novemberhelg i Trondheim. Alle landsdeler var representert, og debatten var både livlig og matnyttig om bl.a. innvandrerkvinner, prinsippprogram og delt omsorg som hovedprinsipp i barnefordelingssaker. Opprør refererer her den siste debatten, som også kommer opp på landsmøtet.

av **Bjarke Friborg**

DELTA OMSORG

Hele fire personer satt i panelet da konferansen gikk løs på dette omstridte tema. Diskusjonen viste stor uenighet om akkurat prinsippet om delt omsorg som hovedprinsipp, men det var også mye åpenhet og vilje til å lytte til argumenter. Flere mente dessuten at det var mange andre ting som også var viktige for å sikre både barn og foreldre (barnehager, arbeidstid etc.). *Endelig kom det frem at noe av uenigheten skyldes ulike syn på de store endringene i samlivsmønstrene siden 1970-tallet, inkludert spørsmålet om endrete kjønnsroller og på hvilken måte det har skjedd endringer i maktforholdene mellom kjønnene.*

Første oppleggsholder var Inge Kvaran som er forsker ved Høgskolen i Trondheim. Hans oppgave var å legge frem forskningsresultater som kunne gi et mer solid grunnlag for diskusjonen. Blant annet viste det seg at stadig flere foreldre samarbeider for å få til ulike ordninger med delt omsorg. Hele 80% av skilte foreldre praktiserer i dag stor grad av delt omsorg, dvs. mer enn bare helgesamvær annenhver uke. Bare i 6% av tilfellene har ungene helt mistet kontakten med den ene av foreldrene. I tillegg kom det frem at skilsmisser i Norge i 9 av 10 tilfeller er en "gjør det selv"-prosess. Med andre ord blir partene i hovedsak selv enige om alt fra ansvar, omsorg, samvær og bidrag. I ettertid er partene stort sett også fornøyd med disse ordningene. Bare barnebidrag skiller seg ut, ettersom hele 36% ender opp med å være misfornøyd selv om så mange som 98% selv er blitt enige på forhånd.

ULIKHET OG KJØNN

Forskningen viste likevel også at foreldrene hadde ulike forklaringer på denne utviklingen, og

at forskjellene i hovedsak gikk mellom kjønnene. Kvinners argumenter var først og fremst pappas påtrykk, deretter mamas medfølelse for mannen og barnet etter bruddet samt skyldfølelse for å ha brutt ekteskapet. På motsatt side la menn vekt på ønsket om å være en fullverdig far (mer enn annenhver helg), sammen med ønsket om fortsatt å være del av en familie (inkludert følelsen av å være forlatt). Både kvinner og menn la også vekt på ungenes behov. Konkret la kvinner vekt på ønsket om en deltakende far mens menn la vekt på ønsket om å ha to foreldre.

Det kom også frem at lovgivningen i dag gjør at menn i hovedsak vil oppleve delt omsorg som en mindre økonomisk belastning, mens kvinner derimot vil få mindre stønad og oppleve at barnebidraget forsvinner. Foreldrepar med to barn løser av og til dette ved at de på papiret har omsorg for hver sitt barn, mens ungene i praksis bor likt hos de to foreldrene. De gangene der en slik ordning ikke er mulig eller ønskelig er det stort sett kvinnene som kommer dårligst ut økonomisk. Det er fremdeles slik at kvinner i snitt tjener mindre enn menn, og at det i hovedsak er kvinner som godtar å tilpasse sitt lønnsarbeid ut fra barnets behov. Det vil si at mødre ofte arbeider deltid og innen lavtlønnsyrker.

MOTSATTE KONKLUSJONER

Med ovenstående som utgangspunkt gikk ordet videre til de tre innledeerne. Tidligere RV-nestleder Marit Danielsen (Oslo) argumenterte for at det var bra å endre loven i retning av delt omsorg som hovedprinsipp. Blant annet ville det redusere frykten for å miste omsorgsretten til ungene, og gjøre at ingen av partene ble motivert til å si stygge ting om den andre. Hun mente også at dem som tok saken i retten i stor grad var de ressurssterke, og at loven derfor måtte sikre begge foreldrene.

Andre kandidaten på stortingslisten i Hordaland, Marte Mjøs Persen, stod for det stikk motsatte synspunktet. Som ung alenemor dro hun frem hvordan hun selv blir urettferdig behandlet av systemet, og la vekt på hvordan kvinnelige eneforsørgere blir hetset og mistenkeliggjort. Mange kvinner har dessuten opplevd overgrep, noe som henger sammen med ulike maktforhold. Hun slo fast at det selvfølgelig er bra dersom flere fedre vil ta mer ansvar for omsor-

gen og bryte ned gamle kjønnsroller, men at det ikke er et argument for å endre loven. Loven må tvertimot gå ut fra de vanskelige sakene, der delt omsorg nettopp ikke kan være et hovedprinsipp, mente hun.

"FARFEMINISME" ELLER HETEROSEXISME?

Den tredje innledeeren, Svein Olav Aarlot, var med i en arbeidsgruppe som Trondheim RV hadde satt ned for å se nærmere på lovforslagene. Gruppen var enig i at det uansett måtte skje endringer også selv om det var ulike syn på delt omsorg som hovedprinsipp. Hans eget syn var at delt omsorg stiller store krav til begge foreldrene, men at dette nettopp er nødvendig av hensyn til ungene. Også selv om enkelte foreldre ikke følger opp ansvaret må RV tørre å være prinsipielle.

Under debatten var det flere som dro frem at kvinner i årevis har kjempet for å ikke stå igjen med oppvasken og for å få menn mer på banen. Når menn så endelig krevde mer ansvar ville det være feil å kriminalisere dem. I mange rettsaker er menn heller ikke overgripere, men bare menn som ønsker å ta ansvar.

Astri Holm fra Trondheim dro dessuten frem det økende antallet enslige forsørgere, og slo fast at under sosialismen ville hun at foreldrene måtte ta mer ansvar for ungene sine. Derfor måtte vi også støtte opp om reformer som pekte i den retningen, og som kunne oppmuntre nye atferdsmønstre. Noen ganger må loven komme først, hvor mange tok for eksempel pappa- og mor-ordningen før loven?

Stine Akre fra Bergen mente omvendt at delt omsorg som hovedprinsipp ville bety en diskriminering av andre samlivsformer enn den heteroseksuelle kjernefamilien. Om det er 14 mødre, tre fedre eller helt andre løsninger er likegyldig, så lenge barnets beste blir ivaretatt. Derfor mente hun det ble helt feil at foreldre kunne bli tvunget til å innrette seg etter det tradisjonelle mønstret, selv etter at deres kjernefamilie var blitt oppløst ved skilsmisse.

MANGE ELEMENTER

Debatten viste at mange hadde selvopplevde erfaringer å bidra med og at synspunktene ofte var skarpe. Ville et nytt hovedprinsipp være et slag mot kvinners rettigheter og dermed være del av "det store tilbakeslaget"? Eller var det en anerkjennelse av og oppmuntring til dyptgående endringer i kjønnsrollene? Og

hvordan ser vi egentlig på de siste 20 års omveltninger i samlivsmønstrene? Er det bra eller dårlig med flere skilsmisser, hvorfor skiller folk seg?

Med andre ord var det også svært mange spørsmål underveis, og flere la vekt på at omsorgsproblematikken bare var et av flere forhold som var viktige for både barn og foreldre. Offentlige barnehager, 6-timersdag, kontantstøtte og trygdelov ble hyppig dratt inn i diskusjonen. Det kom også frem at samboende fedre verken har plikter eller rettigheter over for samboerens barn, og at det økende antallet samboere måtte få konsekvenser også for lovverket. Madhu Sharma fra Bærum etter-

søkte mer lys på hvordan en lov om delt omsorg ville få betydning for innvandremiljøene.

Et forslag fra Frp/Krf-miljøer om å pålegge foreldre om å bosted innen en viss avstand av hverandre fikk en blandet mottakelse. Magne Vågslund var blant dem som sa at en forutsetning for deltaking nettopp var at foreldrene bodde nær hverandre. Om dette skulle lovreguleres var likevel en annen sak.

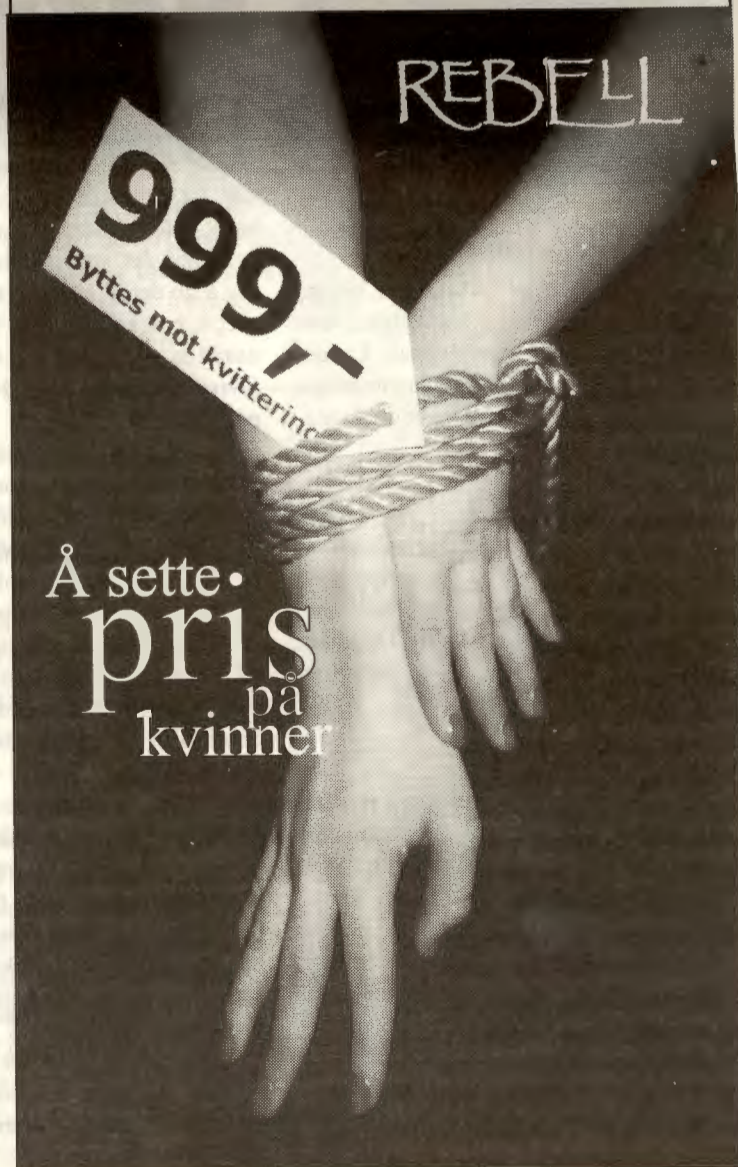
Sammenlagt fungerte konferansen dermed som ønsket, ettersom det både fikk frem de ulike uenighetene men også fikk utforsket muligheter for enhet.

Skal det vere ei kone?

– eit hefte frå Raud Ungdom om internasjonal kvinnehandel, prostitusjon, frihandel og Filippinanene.

Fritt tilsendt kr. 20,- for både heftet og siste nummer av *Rebell*, til saman 44 A4-sider.

Raud Ungdom | Osterhausgt. 27, 0183 Oslo
22 98 90 70 | ru@sosialisme.no
www.sosialisme.no

Smått og godt i RV

Presentasjonshefte

Det foreligger nå et lite hefte om "Dette er RV" med avsnitt om historia, organisasjonen, politikken og kvinners muligheter i RV. Heftet er beregnet på de som vurderer medlemskap og er gratis.

Europa AS

Vi har tatt inn i kommisjon ei spennende bok om de transnasjonale selskapene, EU og globaliseringen. Det har vært en viss interesse for boka i NTEU-miljøene. Boka er dansk og koster kr 200.

Statsbudsjett

Av kapasitetsgrunner ble ikke det tradisjonelle rv-heftet om statsbudsjettet gitt ut denne høsten. Men situasjonen i kommunene skriker etter kunnskap og argumenter om problematikken rik stat – fattige kommuner. Det er derfor stort behov for å komme ut med tall, fakta og paroler, og det ikke bare i de kommunene som skal behandle budsjettene sine på nytt i januar. Dersom alt står oss bi, er vi klare med heftet før landsmøtet.

Innledninger

...og referat fra gruppediskusjonene på folkevalgtkonferansen i Bergen foreligger. Arrangørgjengen har ikke bare gjennomført en flott konferanse, men også fått fram politikken i etterkant. Ring Stine i Bergen for bestilling – tlf 55 31 64 21.

Rød Kontantstøtte

Innsamlingen har nå passert kr 10.000. Det går sakte, men sikkert framover. Kanskje tok du vare på giroen som lå i Opprør? Bruk den nå. For de som har rota den bort: send penger til RV, Osterhausgate 27, 0183 Oslo, konto 0805 22 51916.

Stortingsvalget 1

Bare halvparten av fylkene har begynt planleggingen av stortingsvalgkampen og har forslag på listetopper. La oss gjenta og gjenta til det kjedsommelige: vi kommer ikke inn på Tinget uten valgkamp i alle fylker!

Stortingsvalget 2

Trolig vil halvparten av den halvparten som har listetopp klar stille opp med jenter. Dette gjelder fylkene Nordland, Sør-Trøndelag, Telemark og Oppland. Hva med resten? Kan vi få flertall av jenter på 1. plass i fylkene?

Stortingsvalget 3

I Oslo "kjempet" to menn om 1.plassen og en viss partileder endte opp med muligheten til fast plass på Stortinget. Men bak ham stiller en sterk gjeng: Sigrid Angen, Erling Folkvord, Ana Lopez, Hannah Helseth, Chris Hartmann, Leyla Algünherhan, Vera Mikaelen, Claus Jervell og Tove Rydning + ytterligere 11 flotte folk. Det skal lages en presentasjonsløpeseddel av hele lista. Valgkampen har begynt.

Veien videre for RV - Arbeidsmål for 2001 og 2002

Når vi leser igjennom de tidligere "Veien videre" dokumentene er det to ting som er veldig tydelige. Det ene er enormt høye målsettinger: To klare målsettinger fra siste periode var å stille lister i 110 kommuner og å øke kommune og fylkesrepresentasjonen fra 75 til 125 representanter. For å klare dette måtte vi få en oppslutning på minst 2,5% ved kommunevalget. Ved kommunevalget passerte vi for første gang 2% og landa på 2,1%, og det var faktisk ganske godt gjort.

Sjøl om vi setter høye mål så viser en gjennomgang av de vedtatte måla fra forrige landsmøte at det er igangsatt arbeid på de aller fleste av de områdene som ble vedtatt.

Når vi skal lage nytt forslag til arbeidsmål er det å peke på hva et nytt landsstyre skal arbeide etter i neste periode. Et nytt styre består av ivrige nye medlemmer som har sine ideer om hvordan RV skal ledes og hva som skal gjøres. Så sender vi med dem en liste med ferdige krav om hva som skal gjøres. Samtidig skal dette være laget på grunnlag av det gamle styrets erfaringer og

oppsummering og viktigst: alle landsmøtedelegatenes ønsker, på bakgrunn av deres erfaringer.

De tre hovedsakene som ble vedtatt på LM i 1999 var:

- Organisasjonsutvikling gjennom medlemsverving, lagsbygging og lignende
- Programarbeid. En toårs prosess
- Listestilling, valgkamp og folkevalgt arbeid

For den neste perioden mener jeg at den viktigste enkeltoppgaven i perioden er:

- Å få en eller helst to RV-representanter på Stortinget, og i landsmøteperioden som helhet må den overordna oppgaven være
- å bygge organisasjonen

For å lykkes i denne valgkampen er nok det viktigste å få alle deler av organisasjonen til å se at valgkamp over alt er viktig. Det er to steder vi håper å komme inn, men det betyr ikke at de som gjøres i de andre fylkene bare er skinnaktivitet som skal holde medlemmer lunkent i gang. En entusiastisk bølge over hele landet vil skape oppmerksomhet rundt RV og vår politikk og

dermed våre kandidater.

TIL PUNKTET OM ORGANISASJON

■ Vi har ikke hatt noen voldsom medlemsøkning, men antallet yngre medlemmer har økt.

■ RV har styrka seg på mange områder. Vi har bortimot 50 kommunestyrerepresentanter. Dette medfører at vi er synlige og gjør en jobb sammen med folk lokalt på områder som betyr noe for folks tilværelse. Vi har påbegynt arbeidet med eget nettverk for de folkevalgte.

■ Vi har klart å gjennomføre flere landsomfattende konferanser, kvinnekonferanse, folkevalgtkonferanse og fagligkonferanse.

Dette er veldig bra og må følges opp videre.

Områder som vi ikke har klart å utvikle:

■ Vi sliter med å rekruttere kvinner til ledelse. Dette er et tilbakevendende problem som vi oppsummerer etter årsmøter og listestillingskampanjer. Det bør være et viktig mål i perioden å gjøre noe med dette.

■ Sist oppsummerte vi at organisasjonen var iferd med å bli forgubbet, at gjennomsnittsalderen ble høyere og at vi ville utvikle organisasjonen til å bli et sted for unge RV-medlemmer. Mange steder ser vi nå at de unge kommer og vi må derfor utvikle RV til et sted de blir.

■ Vi må utvikle en skikkelig miljøpolitikk. På dette området ser det ut som vi sliter med både politisk konflikt og generasjonskonflikt.

Konkret betyr dette at valgkampen må igangsettes umiddelbart etter landsmøtet, der hvor den ikke alt er i gang. Organisasjonsutvalget må styrkes. To nye utvalg må nedsettes raskt. Kvinnevalg og miljøvalg.

Dette jobbes det videre med og på landsstyremøtet 20. og 21.1. skal det endelige forslaget behandles før det oversendes landsmøtet. Kom med innspill. Hvis du ikke har vedtaket fra forrige landsmøte og trenger det så bestill på kontoret.

Chris Hartmann,
nestleder i RV og
komiteleder

Naziterror i Bergen

Den radikale bokkafeen Kafe Kaffan i Vestre Toggate 6 har vært utsatt for flere tilfeller av hærverk. Mot slutten av november kom det som skulle vise seg å bli det til nå farligste angrepet mot kafeen. Den lokale nazisten Ingolf Arthur Øvretveidt helte i 22.30-tida på kvelden 27.11.00 store mengder bensin ut i gangen, på trappa og foran Kafeen.

Heldigvis tente han ikke på, men gikk heller over gata på Fotballpuben og drakk øl. En kafearbeider oppdaget bensinen, tilkalte hjelp og fikk sikret området. Det som raskt kunne blitt en eksplosjonsartet brann hvor liv kunne gått tapt ble unnverget. Takket være tips fra dørvaktene på Fotballpuben som hadde observert det hele ble Øvretveidt identifisert og arrestert få minutter seinere. Siden den gang har det vært stille rundt kafeen som ligger i underetasjen til Bergen og Hordaland Rød Valgallianse, mye takket være at den tidligere voldsdømte Øvretveidt sitter i varetekt. Likevel er det grunn til be-

kymring. To ting peker seg ut: 1) den økende aktiviteten blandt nazistene i Bergen, og 2) politiets rolle i det hele. Vi har alltid visst at det har eksistert et nazimiljø i Bergen, men miljøet har vært lite og lite aktivt, men det siste året har ting endret seg. Ikke mindre enn tre tilfeller av rutekusing på Kafeen, to tilfeller av rutekusing på NKP sine kontorer, og en gang gikk den nå arresterte Øvretveidt amok inne i bokkafeen og knuste glassdisken med sine egne hender. I tillegg til dette har en lokal nazist vist fram store mengder våpen til journalister i BA (Bergensavisen, red.) og uttrykt ønske om å bli tatt bilde av foran lokalene til politiske motstandere, mens han poserte med våpen (BA nektet). Flere ganger er uniformerte nazister observert i Bergen, noe som var usannsynlig bare for et år siden.

Vi tror ikke vi står over for noen eksplosjonsartet nyrekruttering av nazier i Bergen, men heller at de få nazistene som finnes faktisk har begynt å røre på seg. Noe av grunnen

til dette kan være at de har fått nye kontakter med andre nazister i Oslo og Kristiansand. Men det kan også virke som om opprettelsen av en radikal bokkafe har fått enkelte til å se rødt.

Nazistene er nå en ting. De er få og burde være en enkel sak for politiet å nøytralisere, men nei. På møte mellom representanter fra BRV ledelsen, Politimester Wegner og tre av hans avdelingsledere fikk vi ganske andre signaler. Vi fikk beskjed om at dette var enkelttilfeller, bagatellmesig og neppe kom til å gjenta seg. Samme holdningen merker vi fra andre politifolk som har vært inne i dette, de ser ikke sammenhenger og gjør generelt dårlig arbeid. At Øvretveidt er en lederskikkelse i det lokale nazimiljøet og tidligere er tatt for hærverk mot kafeen er vistnok ikke in-

teressant. Det er visstnok heller ikke bekymringsverdig at han er dømt for mishandling av en ghaneser på Stord i 1998 sammen med to andre nazister. Av denne grunn og mot politiets anbefalinger har vi derfor sluppet saken til pressa som slo opp saken stort og med flere gode artikler. Dette har bidratt til å presse politiet til å forlange varetekten til Øvretveidt, men vi er langt fra overbevist om at de kommer til å gjøre en tilfredsstillende jobb i tida som kommer.

Bergen RV går dermed inn i det nye året med vissheten om at lokale nazister er villige til å la liv gå tapt i sin kamp mot oss og mot kafeen vi har etablert i underetasjen vår. Men vi lar oss ikke stanse, og vi regner med å vinne også denne kampen.

Bergen RV

Relaterte linker:

www.ba.no/0/35/09/8.html

www.bergens-tidende.no/vis.html?id=113102

www.magasinet-monitor.net/artikler/bergen041200.html

www.klassekampen.no/cgi-bin/nyheter.pl/2000/12/0502.html

Arbeidsprogrammet skal revideres

Vi er en liten gjeng på 4 personer (komiteen, red.) som, i samarbeid med et par lag og ressurspersoner, jobber med å revidere Arbeidsprogrammet. Et helhetlig forslag skal til behandling i Landsstyret den 20. januar for deretter å sendes ut til de valgte delegatene. Det vil i praksis si at RV-organisasjonen har drøye 3 uker på seg til å behandle alle forslagene. For at de ulike forslagene ikke skal komme som noen "bombe" på partiet, så legges det her fram en kort gjennomgang av hele arbeidsprogrammet med kommentarer på hva komiteen legger opp til. Kanskje inspirerer dette medlemmene til å grave fram programmet, lese og sende inn forslag nå eller sende med sin delegat for fremleggelse direkte på LM. Vi har også målsetting om å legge ut forslag og kommentarer på landsmøtetesidene på www.rv.no.

OM KAPITLENE I DET NÅVÆRENDE ARBEIDS-PROGRAMMET

- 1. Bærebjelker i RVs politikk**
Ikke behov for endringer.
- 2. Forsvar norsk sjølråderett – nei til EU og EØS**
Tekst om Vestunionen må vekk/ændres. Må styrkes på handelsavtale og bruk av vetorett. Schengen mangler. Globalisering, WTO. Folk i EU-nettverket ser på dette.
- 3. På lag med naturen eller miljømord i framtida også?**
Hele kapitlet burde vært erstattet med et nytt og mye av innholdet er tatt opp i andre kapitler. Komiteen jobber ikke med å

lage nytt. Enkelte strekpunkt bør strykes eller flyttes til andre kapitler. Miljøavgifter bør tas opp i nytt kapittel.

4. RVs økonomiske politikk
Dette er omfattende og bærer preg av å være en avhandling. Komiteen innstiller på at det blir gjort store redigeringer: skatte- og avgiftspolitikken tas ut i eget kapittel, arbeid-til-alle flyttes til kapittel 5. En del brøttext er utgått på dato og må ændres. Det som sies om markedsliberalismen må utfylles med et internasjonalt perspektiv. Komiteen vil legge fram et nytt helhetlig forslag, betydelig kortere enn dagens. Et bokprosjekt i forbindelse med valgkampen vil dekke mye av det politiske behovet for kunnskap om kapitalismen.

5. Økte rettigheter for arbeidsfolk
Det er behov for å skrive noe om utifra endringene i klassen og arbeidsmarkedet. Komiteen legger fram forslag.

6. Støtte til samiske rettigheter
Bør oppdateres på Sametinget og forvaltningsrett.

7. Stopp avfolkningen – for et livskraftig distrikts-Norge.
Dette kapitlet ses på av Sel RV. Må oppdateres på næringspolitikk, hyttebygging, almenningrett.

8. Et økologisk og sterkt norsk landbruk
Tas inn korte strekpunkt om genteknologi, distribusjon og pelsdyroppdrett.

9. Oppbygging av fiskeressursene og kystfisket
Må korrigeres for nå-situasjo-

nen i ressurstilgangen.

10. For full kvinnefrigjøring
Ei referansegruppa i Trondheim ser på dette. Bør inn noe om vold mot kvinner og finansiering av krisesentrene.

11. Mot all rasisme – for et flerkulturelt samfunn.
Gjennomgå av Innvandrerrutvalget.

12. Velferd
Det må ryddes i strekpunktene, for eksempel går vi ikke lenger inn for statseide regionsykehus. Komiteen vurderer å lage et eget avsnitt om Folketrygden.

13. En politikk for funksjonshemmede
Nytt i 99. Ingen endringer.

14. Skole og utdanning
Er i utgangspunktet alt for omfattende, men komiteen innstiller på at bare det som er utgått på dato fjernes. Må inn noe om etter- og videreutdanning.

15. Kultur
Bør inn noe om internett. Redigeres noe, bl.a. i standpunkter om nærradio.

16. Samferdselspolitikk
Greit nok, komiteen ønsker seg forslag.

17. Bra og rimelige boliger til alle
Sterkere vektlegging av å gjenopprette styring av markedet.

18. Mot rusmisbruk og rusmiddelskader
Foretatt en del endringer sist. Komiteen vil fremme forslag om mangfold i behandlingstilbudet.

19. Redusert kriminalitet
Behov for enkel redigering. Komiteen skal diskutere fengsel, strafferammer, kriminelle asylsøkere og organisert kriminalitet – det er allikevel ikke ensbetydende med at det vil bli fremmet noe forslag..

20. For homofil og lesbisk frigjøring
Komiteen trenger innspill på strekpunktene om aids.

21. For internasjonal solidaritet og frigjøring
Ukommentert fra komiteen.

22. Forsvars- og militærpolitikk
Vestunionen tas ut. Noe mer tekst om atomvåpen. Forventes forslag om at forvaret oppløses ("ikke et øre-parola"). Komiteen fremmer ingen forslag.

23. Forsvar og utvid de demokratiske rettighetene
Et kapittel som bærer preg av å uttrykke seg som et prinsippprogram. Følgende skal gjøres:

- fjerne alt som er tatt opp i andre kapitler.
- skille ut det som gjelder styringsform og parlamentarisme i et eget avsnitt.

På den måten kan saken om modernisering av offentlig sektor og forslag i den forbindelse bli diskutert på LM opp i mot en klarere plassering og synliggjøring i arbeidsprogrammet.

NOEN NYE KAPITLER
Det er allerede nevnt at vi innstiller på et nytt kapittel om skatte- og avgiftspolitik. Her vil forslag om miljøavgifter og veiprisering bli fremmet. I tillegg foreslår komiteen:

■ et kapittel om idrett, det foreligger vedtak fra kommunevalgkampen i 1999.

■ et kapittel om familiepolitikk, dette er et lite kapittel fra valgkampen 1999, det er her vi avviser kontantstøtten og det er her forslaget om delt omsorg må diskuteres.

Komiteen mener det burde vært et kapittel om ny teknologi/IT, men dette har vi ikke kapasitet til å gjøre noe med. Kanskje det er noen som vil påta seg dette?

INNKOMNE FORSLAG

Det er foreløpig innkommet svært få forslag til komiteen fra organisasjonen. Vi har derimot mottatt en del eksterne henvendelser som vi i noe grad følger opp. Komiteen har bedt enkeltpersoner om å skrive forslag om delt omsorg og på miljøavgifter.

HVA ER UTFORDRINGEN?

Arbeidsprogrammet skal revideres. Partiet trenger å vedta en del (opplagte) ting for å stå bedre rustet i valgkampen. Behandlingen skal ikke oppta mye tid på landsmøtet, dette er ikke hovedsaken. Neste landsmøte derimot bør legge opp til "full renovasjon" av arbeidsprogrammet og vi bør ha en prosess fram til neste LM om hvordan vi gjør det. Samtidig lider eksisterende program av at mye er gått ut på dato, flere av kapitlene er opplagt modne for delvis nyskriving. Arbeidsutvalget legger opp til at det må gjøres på kapitler 4, 5 og 23. En slik redigering, nyskriving og nye kapitler burde i seg sjøl ikke gjøre landsmøtebehandlingen komplisert, men kan tvertimot hjelpe på behandlingen. Innholdet vil uansett bygge på etablert RV-politikk.

Mye bør kunne vedtas uten store debatter. Noen saker vil spise tid og noen vil fremme sine hjertesaker. Vi vet at i noen saker er det stor uenighet. Foreløpig innstiller komiteen på at forslagene om delt omsorg og miljøavgifter/veiprisering blir tilgodesett med tid på landsmøtet. Med litt velvilje fra delegatene kan vi komme ut med et brukbart program. Syns derimot delegatene at flere saker bør diskuteres mer, må alternativet være oversendelse til det nye Landsstyret – ikke bruke mer av landsmøtetets tid enn det legges opp til. God debatt!

Finn Olav Rolijordet,
partisekretær
og komiteleder

Røde Fane- rått og rødt!

Hvis du ikke er abonnent på Røde Fane, kan du få minst fire nummer i året ved å sende kr.100 til: PB. 124, 3251 Larvik, bankgiro 6276.05.28108

Nr. 5/2000 inneholder:

Avsklipp fra debatten om historie og anger – Jorun Gulbrandsen: Anger og lærdam – Frode Bygdnes: Torsken er trua! – Line Brendberg: Små fiskerisamfunn er liv laga – Frode Bygdnes: Framtida for fiskerinæringa – Per Solemdal: Hvordan kvitte seg med kystfiskeflåten? – Pål Steigan: En spennende sosialismedebatt – SU: En verden å vinne! – RU om sosialisme – R U: "Våre lærdommer av sosialismen" – Strømmen: Den kommersielle invasjonen av skolen – Ola Lars Andresen: Det må ha vært lett å være spion i Norge – Ola Lars Andresen: Mappa mi er bare latterlig – Martin Hart-Landsberg: Bokanmeldelse: om Korea-krigen – Per-Gunnar Skotåm: En ny militær doktrine – Terje Valen: Bokanmeldelse om Marxisme og Økologi – Gerd Callesen: Mega fra Marx og Engels – Henrik Ormåsen: Pål Steigans radikalisme – Dikt: Jan Børresen: Julesang for Betlehem år 2000

RV som kvinneparti?

Opprør nr. 9-2000 utfordret Marte Mjøs Persen RV til å bli et feministisk parti i praksis, et parti der kvinner har virkelig innflytelse. Sammen med nominasjonene av stortingskandidater både i Oslo og andre steder har dette ført til en debatt på RVs debattliste på internett om RV som kvinneparti. Opprør har sakset fra debatten og bringer her utdrag fra listen, med godkjenning fra debattantene.

TROND ANDRESEN, TRONDHEIM

– Etter 25 år med RV betrakter (en del) RV-kvinner seg fortsatt som så vanskeligstilte at de mener kvinnene må ha særbehandling. Dette er uttrykk for en nedvurdering av kvinners evner fra kvinner sjøl, og er å gjøre kvinnene en bjørnetjeneste. Dette gir seg bl.a. det utslag at andelen allsidige, programmatisk interesserte, kunnskapsrike og diskusjonssterke rikspolitikere i RV som er damer er like liten eller t.o.m. lavere i dag enn på 70-tallet! Det kan sjølsagt ha to forklaringer: (a) At mennene i RV på tusen og en måter hindrer framvekst av slike kvinnelige RV-topper (dette er den lettvinde forklaringa, som betyr at man slipper å sette kritisk søkelys på egen posisjon), eller (b) at tradisjonen med evig og alltid å framheve hvordan kvinner i RV er undertrykt, har den farlige bivirkning at kvinnene stakkarsliggjør seg sjøl, prioriterer å fortelle hverandre hvor "flotte" de er t.o.m. når prestasjoner er halvgode eller dårlige, og dermed avstår fra kritikk som kunne vært nyttig. Dette innebærer også redusert ambisjonsnivå, uten at det er tilsiktet. Dermed begrenses framveksten av kvinnelige RV-politikere på toppnivå.

– Mange menn i RV har meninger om dette som ligner på det jeg uttrykker her, men de har gitt opp for lenge siden og holder kjeft fordi de ikke orker å ta diskusjonen med de som forvalter "sannheten" på dette feltet. Men meningene kommer nå og da til uttrykk i form av galgenhumor RV-menn i mellom.

– Det bør mane til ettertanke at de øvrige mer eller mindre borgerlige partier i dag mer enn noen gang før framviser sjølsikre, og dyktige (på partiets premisser, sjølsagt) kvinnelige topp-politikere, og har hatt mye større framgang på dette området enn RV har hatt. Paradoksalt nok (ser det ut for meg) fordi de ikke interesserer seg særlig for kvinneundertrykkingsproblematikken. (Dette må ikke oppfattes

slik at jeg mener at RV ikke har slike kvinnelige topp-politikere, men de er påfallende få).

TRUDE KOKSVIK NILSEN, BERGEN

– For meg ser dette ut som typisk anti-feministisk propaganda. Faktisk. Jeg har hørt det mange ganger før, i forskjellige former. For eksempel fra Siv Jensen i FrP :-). Til Trond: tror du at RV er upåvirket av de kjønnsrollene og maktstrukturene som finnes ellers i samfunnet vårt? (Og i RV også, etter min mening?). Tror du at den eneste grunnen til at RV har flere profilerte menn enn kvinner er at "RV-kvinner betrakter seg som vanskeligstilte og mener de må ha særbehandling"? Jeg tror ikke det. For å si det enkelt: selv om du en dag våkner opp og innser at verden faktisk er kjipe-re mot deg om du er dame enn om du er mann, betyr ikke det at du blir SuperDama(tm), at du plutselig blir upåvirket av alle kjønnsrollene du har blitt dytta på fra fødselen. Alle de åra du har lært at du ikke skal ta rom, at du skal holde kjeft fordi du ikke har så mye viktig å si alikevel, at du skal se pen ut fordi det liker gutter osv, de kan du ikke bare stryke vekk med et pennestrøk. Det tar faktisk tid!

– Hvis Trond (og andre menn) mener at dette er å nedvurdere damer, er dette trist. Jeg synes det å innse at samfunnet gjenspeiler seg også i RV er realistisk, og at det eneste fornuftige er å jobbe utifra det: Hvordan kan vi som RV'ere jobbe mot dette?

– Jeg tror at menn i RV hindrer framvekst av kvinnelige RV-topper, både bevisst og ubevisst. Menn, også RV-menn, er lært opp til å ta mere rom, til å være flinkere til å stole på seg sjøl. At dette av og til går utover damene er jeg ikke i tvil om. Synes du dette er en "lettvinde forklaring", Trond? Mener du at det ikke finnes et snev av sannhet i dette? I så fall; hvorfor?

– Når det gjelder å stakkarsliggjøre seg sjøl, så har ikke jeg merka denne tendensen hos RV-kvinner der jeg bor, snarere tvert i mot. Her i Bergen er det mange flotte kvinner som gjør en super jobb for RV, og det veit de sjøl også. Jeg opplever heller ikke at vi går rundt og klapper hverandre trøstende på skulderen uansett, tvert i mot har vi debatter og uenigheter og kommer med konstruktiv og ikke fullt så konstruktiv kritikk av hverandre. Kort sagt, jeg kjenner meg ikke igjen i fremstillinga di, Trond! At en del kvinner, meg selv inkludert, kanskje er for selvkritis-

ke til tider, er en annen sak. At noen av oss (dette gjelder helt sikkert også menn!) av og til tenker at det vi har lyst til å bidra med kanskje ikke er viktig eller bra nok til å bidra med, er helt klart et problem. Men igjen, da bør problemstillinga være: hva kan vi gjøre for at folk ikke skal ha høye sperrer for å delta i RV, det være seg i diskusjoner, programdebatter osv? Jeg synes det er en mye riktigere innfallsvinkel enn å konstatere at vi damer holder oss sjøl nede.

– Men jeg tror det blir en forenkling å si at dette er en RV-kvinner vs. RV-menn debatt. Jeg kjenner så og si ingen RV-menn som mener det samme som Trond, derimot kjenner jeg mange RV-menn som har en, etter min mening, langt bedre analyse av problemstillinga.

TRINE NYLEHN, SOGN OG FJORDANE

– Jeg tror det er et større problem for RV at mannsdominansen er så stor og tydelig, enn at kvinner ser seg som "ressurssvake personer, som alltid må legge skylda på andre, og som må ha særvilkår for å kunne hevde seg". Kanskje er det ikke det viktigste at kvinner har toppverv men at kvinner får / tar mer makt i partiet og i utforminga av politikken. Hvorfor skal vi alltid prioritere kvinner en annen gang? Hvis vi ikke skal gjøre det Nå når skal vi gjøre det da? Og ja, jeg synes det er vanskelig å være kvinne i RV. Om det akkurat er stakkars meg det vet jeg ikke men jeg tror RV hadde sett anderledes ut om det var kvinnfolk som rådde. Og flere kvinner hadde stemt på oss men kanskje ikke færre menn.

FRODE MANNSÅKER, BERGEN

– På folkevalgskonferansen i

Bergen i høst uttalte Marte Mjøs Persen, med mye erfaring fra organisasjonsarbeid andre steder enn RV, at hun aldri var så nervøs som når hun skulle ta ordet i en RV-forsamling. Jeg har hørt flere kvinner, både i AKP og RV (som er den delen av venstresida jeg kjenner innenfra), som forteller om lignende opplevelser, om angst for å dumme seg ut, om ikke å bli tatt på alvor, om å bli oversett, om ikke å føle den personlige støtten som man trenger for å kaste seg fram på.

forteller litt om hva slags støtte de har fått på veien. Så kan vi menn kanskje få noe å tenke på når det gjelder våre personlige bidrag til denne delen av kvinnekampen.

ELISABETH IRGENS KVALHEIM, BERGEN

– Poenget er at de menneskene vi er i dag er et ganske så direkte resultat av de erfaringene vi har fått med oss på veien frem til i dag – erfaringer som nødvendigvis er svært så forskjellige avhengig av f.eks. hvor i verden vi kommer fra, klasstillhørighet – og ja, til og med kjønn! Kvinner flest har opplevd både verden og det indre partilivet i RV på en litt annen måte enn mannfolk flest. Men at de samme mennene nok aldri kommer til å helt kunne forstå hva eller hvorfor. Helt konkret kommer for eksempel mannlige akademikere (både med og uten eksamenspapirer!!) aldri til å skjønne hvordan det føles å prøve å delta i en politisk debatt eller i en intern partikultur der de selv ikke har fastlagt store deler av premisse-

ne for lenge siden. Hvis det blir oppfattet som stakkarsliggjøring å påpeke dette og mottiltakene blir oppfattet som religiøsitet og særbehandling, så er det på høy tid at vi tar en grundig feministisk debatt!!!

– Jeg tror at nettopp dette er kjernen til problemet – i mye større grad enn f.eks. bruk av hersketeknikker. At en liten gruppe mennesker tar opp for stor plass i partiet, og dermed setter premisene for hva som skal diskuteres, avgjør hva som i det hele tatt er politikk og hva som skal være idealet for de rene og ranke. Forøvrig er jeg ingen motstander av hverken mange eller lange innlegg på RV-listen. Og jeg er i alle fall ingen motstander av teori. Og jeg syntes at det er kjempe flott at vi har så mange godt skolerte "teoretikere" i partiet. Men jeg syntes samtidig at disse "tar for stor plass" i partiet (og med det mener jeg ikke prosentandel teoriinnlegg på RV-listen). Det hadde ikke vært et problem hvis vi hadde hatt flust av innvandrerkvinner, 16 år gamle RU-jenter, alenemødre og sykepleiere som var like godt skolert som de mannlige akademikere i sin beste alder. Men slik er det ikke ... for det er vel ingen som kan si at det er kokkepikene som setter den politiske dagsorden i RV?

HELGE G. GALTRUD, LILLEHAMMER

– Det viktigste for å bygge opp RV som et feministisk parti er at kvinnene blir politikere. Kvinnene må erobre det offentlige rommet. Dere må sjøl være med å bestemme hva som er viktige saker/perspektiver. Jeg veit at det ikke er lett, men det er ingen veg utenom. For arbeidsfolk av begge kjønn og kvinner i særdeleshet er det å være politiker en kamp på bortebane. I det samfunnet vi lever er det er umulig å oppnå resultater i kampen mot kjønns- og klasseundertrykking hvis en trekker seg tilbake fra denne arenaen. I dag kan ingen organisasjon eller politisk parti kjempe for forandring av samfunnet BARE ved å stå på gater og torg å prate til de som går forbi. Du MÅ ganske enkelt nå ut gjennom aviser, radio og TV enten vi liker det eller ikke. Her har politikere dvs. medlem i kommunestyre, fylkesting eller Storting er stor fordel. Jada, jeg veit at kvinner blir usynliggjort og må være dyktigere enn menn for å nå fram like mye som menn i media.

– I de fleste fylkene er det nok ikke slik at menn hindrer kvinner i å bli fylkesledere. Er ikke situasjonen slik at det stort sett er ganske vanskelig å få noen til å stille som fylkesleder? Nesten ingen ønsker disse verva, men noen middelaldrende menn lar seg overtale til å gjøre jobben(?) Det er viktigere med kvinner som politikere enn som fylkesledere i RV.

JORUN GULBRANDSEN, OSLO

– Som skoler, medier, kirken, arbeidslivet, er organisasjoner kjønnete. Det vil si at de gjenspeiler maktforholdet mellom kvinner og menn. (Også klasseforhold, men nå snakker vi om forholdet mellom kvinner og menn som grupper). Det betyr at hva som er viktige saker, som alle burde bry seg om, og som i hvert fall ledelsen må bry seg om, bestemmes ut fra maktas perspektiv, enten det er overklassens når det gjelder klasser, eller menns når det gjelder kjønn. Dette betyr ikke at mennene i organisasjonene skal skamme seg, men at de som vil forsøke å endre på forholdene, må lære om hvordan maktstrukturene arter seg i praksis. Det er ikke slik som Trond Andresen skriver, at ei linje for kampen mot undertrykking har vist seg feil – sjøl om kampen må fortsette etter 25 år. Kampen mot mannshe-

gemoni i organisasjoner har pågått i 25 + 25 + 25 + 25 år, og vil fortsette. På samme måte er ikke fagforeninger avlegs sjøl om kapitalismen fortsetter etter 200 år. Tvert imot, klasse- og mannsamfunnet gjenspeiler undertrykkende maktforhold hele tida, og kampen mot resultatet av dette pågår hele tida.

– Det såkalte kvinneopprøret i AKP har vi mye å lære av. Utgangspunktet var IKKE at kvinnene var svake og lidende eller at mennene var slemme mot kvinnene. Utgangspunktet var politisk, revolusjonært. På bakgrunn av kampen i dag og i morgen, fant vi ut at kvinnene måtte ha makt og innflytelse i AKP for å prege politikken. Ikke fordi kvinnene var svake og måtte "hjelpes frem", men fordi kvinnene var sterke, hadde rike erfaringer og kloke meninger! Vi lagde kjøre-regler, som "gå aldri alene, men gå i flokk", som betydde at vi lot oss velge som 3 eller 4 av 7 i et styre. En og to synes og høres ikke. Vi opprettet kvinneutvalg i alle fylker mm. En kvinneundersøkelse viste at mange kvinner hadde vært med på veldig modige ting, som å være helsearbeider i krigsområder, men den konklusjonen de trakk om seg sjøl, var at de hadde "lavt politisk nivå".

– Vi sa, hvis organisasjonen er slik at noen få (mest menn) var brautende, bøllete, spydige i diskusjonsstilen, skapte de et klima som skremte folk vekk fra møtene. En herskertechnik utvikla av herskere. Folk ville ikke si mening si, erfaringer ble holdt unna, en slik stil ødela virkelig for partiet. Ressurser forble ubrukt og tråkka ned. Mange menn skremmes vekk. Mange kvinner skremmes også. Og kvinner finner seg andre steder hvor det er mulig å jobbe. For de vil jo gjøre noe! De finner ofte miljøer der det er mulig å utveksle erfaringer for å få gjort noe, og uten at noen svarer med polemikk og diskutere-for-å-vinne.

– Jeg synes medlemmene av Rød Ungdom er flinke. Jeg har sett unge jenter reagere på og irettesette eldre menns herskertechnikker, som avbrytelser, kommentering, dunking i bordet. Det er veldig lett å venne seg til herskertechnikker slik at en blir blind for dem. Men de virker etter sin hensikt likevel! Derfor er organisering, bevisstgjøring og mottiltak så viktig!

Kamp om allmenninga

Ei lokal sak om tildeling av jaktrettar har utvikla seg til eit minefelt som kløyver folket i Sel kommune og trugar einskapen i det lokale Ap-laget. I denne artikkelen syner Sel RV korleis saka handler om kampen om ressursane i utmarka, og for å verne allmenningsretten mot kommersialisering.

Jegarar i Heidal krev å bli tekne med som "innanbygdsbuarande" ved tildeling av jakt på rein i Sel og Nordre Kolloen Statsallmenning, som blir forvalta av Sel Fjellstyre. Heidølane har ingen eigen allmenning å jakte i, og jegarane der tykkjer det er urettferdig at dei må stille i køa som "utanbygds" i høve til eit organ i eigen kommune.

Saka er eit minefelt som truleg kløyver folket og Sel og Heidal Arbeiderparti stort sett etter geografiske skillelinjer, og vi har ei viss forståing for at fjellstyreleiar Giverhaug går i så store omvegar som han gjer i innlegg i GD 9.10. Sel RV har løfta blikket ut over det lokale og sett på saka prinsipielt. Kva for samfunnsinteresser er det som står på spel i striden om rettane i utmarka.

Statsallmenning er ei form for kollektiv eigedomsrett, der folket i og kring allmenninga saman eig bruksrettane. Fjellova regulerer statens allmenninger i Sør-Norge. Skal denne forvaltningsforma fungere, må det vera ei klar grense mellom dei med rett i allmenninga og dei utan. Hovudprinsippet er dei gamle kommunegrensene, der folket hadde opparbeidd rettigheter gjennom forvaltning og bruk av ressursane gjennom generasjonar.

Statleg eigedom – lokal ressursforvaltning – bruksrettar til folk som bur i og ved naturressursane, utan omsyn til eigedom eller andre klassetilhøve. Det er

bortimot for godt til å vera sant for hardt prøva bygdefolk kring i landet, og forsøka på å velte heile systemet er alt igang!

Ressursane i allmenningane er halde utanfor den kapitalistiske marknaden gjennom allmenningsretten og ei streng styring i lovverket. Utviklinga i kapitalismen set denne forvaltninga under press på fleire område. Tydelegast kjem dette til uttrykk i allmenninga langs kysten der allmenningsretten steg for steg blir tatt bort frå kystfolket gjennom reguleringer som rammer kystfiskeflåten, til fordel for dei store kapitalsterke selskapa. Beiteretten er fleire stader i landet truga bl.a. av hyttebygging og utestenging frå områder pga auka rovviltbestandar. Kva er tendensen når det gjeld jakt- og fiskerettar?

DNA har vedteke i sitt program: "Arbeiderpartiet vil innløse alle særrettigheter til fiske og private vann, i statsallmenningen i Sør-Norge. Om nødvendig vil Ap endre fjelloven med en bedre hjemmel for å innløse slike rettigheter og vann, så alle kan få like rettigheter." Giverhaug skriv: "DNA har tatt til orde for å bedre tilgangen for allmenningen innen det private." Kvifor skal dei endre fjellova viss det berre er privat eigedom dei vil endre vilkåra for? Fjellova regulerer statsallmenningar, ikkje privat grunn. Norges Jeger og Fiskeforbund stadfester i vedtektene: "For å nå denne målsetningen vil NJFF arbeide for å bedre allmenningens adgang til jakt og fiske til rimelige priser."

Å ekspropriere rett ar frå statsallmenninger og grunneigarar (dei aller fleste med bu- og driveplikt), er å stjele frå bygdefolk og gje til "alle". Ikkje mange stemmer å tape på det. Men folket blir lurt. Formuleringa "til rimelege prisar" er berre skodespel. Kven vil vinne ein kamp i DNA mellom Thorbjørn Berntsen og Børre Pettersen på eine sia og Stoltenberg, Hansen og Schiøtt Pedersen på andre? Det mest

sannsynlege resultatet av ein liberalisering av jaktrettane er at jakt i større grad blir ein vare på den frie marknaden, der størrelsen på skillingboka er faktoren som avgrensar folket sin adgang. Private grunneigarar er allereie oppmoda om å ta ut alt dei kan få i marknaden, for å erstatte lågare inntekt frå jordbruket. Derfor har jegarane interesse av å ta bort bygdefolk sine "særrettar" i allmenningene, slik at dei i større grad kan hauste der bygdefolk har sådd.

Frå gammalt var det folk i Sel, Selsverket, Otta, Bredebygden og Sjoa som hadde allmenningsrett i Sel og Nordre Kolloen Statsallmenning. Rettane omfatta alle fast busette i desse bygdene, utan omsyn til eigedom eller andre klasseforhold. Slik Fjellova står idag gjeld dette fortsatt, stikk i strid med interessene til marknadsliberalismen, "byfolk" (unnatt Ottvære, da) og andre mektige krefter bl.a. i DNA.

Viss ordfører Svæet går inn for at heidølane skal få status som innabygds i høve til statsallmenninga - ser han dette som eit prinsipp som skal gjelde også ved eventuelle seinere kommunesamanslåingar? Og vil han da ta konsekvensen av det og gå inn for å flytte forvaltaransvaret frå Fjellstyret til Kommunestyret? I så fall allierer han seg med heilt andre krefter enn jegarane i Heidal.

Viss ein rokkar ved prinsippet om at "Rett til allmenningsbruk ligg til bygd eller grend som frå gamal tid har hatt slik rett" er det i prinsippet ingen forskjell på heidølar og folk frå Lillehammer eller Oslo. Det vil kunne gje ei temmeleg lang liste med søkarar på jaktkort. Viss omgrepa "innanbygds" og "utabygds" forsvinn – korleis skal ein da velja ut dei heldige? Og viss forvaltaransvaret blir lagt til Kommunestyret med alle deira gode formål å bruke pengar på – kven trur jakta vil bli solgt til "rimelege prisar"?

For Sel RV handler denne saka ikkje først og fremst om jaktrettar for heidølane. Den handler om kampen om ressursane i utmarka, og vi kan ikkje gå inn for å rokke ved grunnlaget for Fjellova. Men vi vil gjerne vera med å arbeide fram andre forslag som kan koma heidølane sitt ønske om meir like vilkår imøte. Til dømes er det fullt mogleg innafor Fjellova å ta bort prisforskjellen på innabygds og utabygds kort.

Lars Ekre, Stig Nyborg, Kjersti Jacobsen / Sel RV

(Artikkelen har tidlegare stått på trykk i Gudbrandsdølen Dagningen)

Medvind for Socialist Alliance

Etter flere tiår med oppspalting og sektorisering på den britiske venstresiden er det nå ved å tegne seg et nytt bilde, i takt med fremveksten av den røde valgalliansen Socialist Alliance (SA). Inspirert av samarbeidet rundt lokalvalgene i mai vedtok SAs desemberkonferanse å se fremover mot det kommende parlamentsvalget. Blant annet ble det vedtatt å stille kandidater i minst 50 engelske valgkretser og å inngå et nært samarbeid med den tilsvarende valgalliansen i Wales (Welsh Socialist Alliance) og med det fremgangsrike Scottish Socialist Party. Dermed kan sosialistene nå millioner av velgere via tv og radio, ettersom BBC gir sendetid til alle kampanjer med mer enn 100 kandidater.

VEKST

Den forrige landskonferansen i september samlet over 400 mennesker og var den hittil største. Trass optimismen ble det ikke noe flertall for å bygge ut et større sentralt apparat. Likevel fortsetter SA med å vokse i takt med at lokale grupper tilslutter seg den nasjonale strukturen. I dag har samtlige større byer lokallag av SA. Flere lokale aksjonsgrupper har tilsluttet seg, for eksempel miljøaktivister, antirasister eller kampanjer mot privatisering. Andre har bakgrunn innen Labour eller fra partiet til gruvearbeiderlederen Arthur Scargill (Socialist Labour Party).

NYE MEDLEMMER

Etter helomvendingen til Socialist Workers Party (SWP, moderpartiet til Internasjonale Sosialister) er nå begge de to største venstrepartiene i Storbritannia aktivt med i SA. Ved siden av SWP deltar også Socialist Party (også kjent som Militant/CWI) og en lang rekke smågrupper, fraksjoner og andre organiserte miljøer – alt fra venstresosialdemokrater til trotskister og uavhengige grupper som Communist Party of Great Britain (rundt ukeavisen Weekly Worker). Siste skudd på stammen er Red Action, som bl.a. er kjent for sitt sterke engasjement mot okupasjonen av Nord-Irland.

De ulike venstregruppene er enige om å bygge ut samarbeidet, selv om enkelte vil gå fortere frem enn andre. Mens flere av smågruppene for eksempel ser på SA som et ledd i å stifte et nytt arbeiderparti, er de større gruppene mer tilbakeholdne. Socialist Party er mest skeptisk og vil bare ha SA som en valgfront, mens SWP omvendt vil legge mer vekt på det utenparlamentariske arbeidet.

DAGSAVIS?

Medlemstallet for SA nærmer seg etter hvert 15.000 personer, og omlandet er ennå større. Venstregruppene propagandainsats er i dag spredt på tre ukeaviser, en 14-dagersavis og minst to månedsblader. Et forslag om å samle denne produksjonskapasiteten om en enkelt dagsavis i tre uker før valget ble likevel nedstemt på desemberkonferansen.

Trubaduren Cornelis Vreeswijk har gledet utallige folk med visene sine. På CDen "Master Cees memoarer" har han denne sjarmerende varianten av "I natt jag drömte".

En dag var hela jorden såld

*En dag var hela jorden såld:
Det blev ett herrans liv!
Vad ska en köpman ta sig till?
Vad blir nu hans tidsfördriv?*

*Man ställde till med en kongress
dit alla köpmän kom.
Då sporte folk, då frågte press:
Vad är det frågan om?*

*Det finns inget att köpa mer
och handeln ligger still
och ingenting att schackra om.
Vad är det då ni vill?*

*Och köpmän satti många dar
och här är vad dom fann:
När ingenting kan köpas mer
så säljer vi varann!*

*En dag var hela jorden såld:
Det blev ett herrans liv!
Vad ska en köpman ta sig till?
Vad blir nu hans tidsfördriv?*

Else Merete Thyness

Venstrekonferanse i Paris

av Kristine Nybø

Som en oppfølging av møtet for "RV-partiene" som ble holdt i Portugal i mars inviterte franske LCR til et nytt møte i Paris i forkant av EU-toppmøtet i Nice. Temaet for møtet var å vedta en resolusjon om EU. Det deltok representanter for Enhetslisten i Danmark, Scottish Socialist Party, Socialist Alliance fra England, LCR fra Frankrike, Bloco de Esquerda fra Portugal, Solidarités fra Sveits og La Gauche/Déi Lénk fra Luxemburg.

I forkant var det en del uenighet i RV om hvorvidt man skulle delta på konferansen, ettersom samlingen i Paris ble arrangert av det franske partiet LCR som er tilknyttet Fjerde Internasjonale. Saken var først oppe i Internasjonalt Utvalg (IU) hvor det ble vedtatt med tre mot en stemme at IU ville oppfordre RV til å sende to representanter til konferansen i Paris. IU's innstilling ble så tatt opp i AU og

deretter landsstyret (LS). AU vedtok å sende Kristine Nybø med 5 mot 1 stemme. På LS-møtet mente flertallet at det var greit at RV deltok, men at vi samtidig måtte markere at RV ikke var interessert i mer formaliserte partikontakter og at vi ikke ville skrive under på en felles uttalelse. Det ble også slått fast at vi er skeptiske til å utvide kretsen av "RV-partier" utover dem som reelt er samlingspartier, ettersom dette vil slå skjevt ut i forhold til de ulike fløyene innad i RV. Særlig ble det uttrykt skepsis til at det franske trotskistpartiet

Lutte Ouvriere var invitert og at britiske SWP (IS sitt moderparti) var invitert via Socialist Alliance. På konferansen var LCR's respons på denne kritikken at det denne gangen var invitert venstrepartier som var av betydelig størrelse i de respektive landene og som hadde oppnådd parlamentarisk representasjon. Kritikken landsstyret i RV hadde vedtatt ble presentert i plenum ved åpningen av konferansen, samtidig som det

ble gjort klart at vi ikke kom til å tilslutte oss en offisiell uttalelse. Det ble også opplyst om at det hadde vært uenighet om å sende noen til konferansen i det hele tatt.

Det var mange ulike synspunkter om strategier mot EU, blant annet var Socialist Alliance fra England tvilende til om de ville oppfordre til å stemme nei til en EU-traktat dersom det ble en folkeavstemning i England, og det var også en viss uenighet mellom skandinavernene og bl.a. franskmennene om hvorvidt det er realistisk og ønskelig å kreve EU avskaffet. Uansett var det enighet på møtet at det er en god ide å møtes i forkant av EU-toppmøtene for å fremme mer samarbeid og debatt mellom revolusjonære venstrepartier i Europa. Neste anledning vil da være i forkant av EU-toppmøtet i Gøteborg i juni. Paris-konferansen oppfordret derfor RV og Enhetslisten om å samarbeide for å få til et nytt treff i samband med dette.

Déi Lénk

Flere av de nye sosialistiske samlingspartiene er tidligere blitt omtalt i Opprør, og i nr. 8-2000 (side 6) stod det en oversikt over "RV-partiene" i Europa. "La Gauche" fra Luxemburg og Solidarités fra Sveits deltok på Paris-konferansen, men stod ikke i denne oversikten: I det flerspråklige Luxemburg blir "La Gauche" også kalt "Déi Lénk" (på luxemburgisk) eller "Die Linken" (på tysk) eller kort og godt "Venstre" (på norsk). Partiet ble stiftet i januar 1999 av Luxemburgs Kommunistparti (tidligere pro-sovjetisk), RSP (tilknyttet Fjerde Internasjonale) og grupper av uavhengige sosialister. Partiet har en plattform til venstre for sosialdemokratiet og De Grønne og oppnådde 3,3% av stemmene ved parlamentsvalget i juni 1999 – nok til å få en enkelt folkevalgt i nasjonalforamlingen.

[www.dei-lenk.lu]

BF

Med søkelys på WTO

Susan George i Oslo
Foto: Else Merete Thyness

av Else Merete Thyness

IMF, Verdensbanken og GATT, som i 1994 skiftet navn til WTO ble opprettet rundt 1945. Siden etterkrigstiden har de satt dagsorden på den internasjonale økonomiske arenaen. De tre institusjonene åpner opp nye markeder og investeringsområder for de største og mektigste kapitalistene og gir dem stadig større kontroll over jordas ressurser.

– Det er bare en måte så slå tilbake på, folk må organisere seg – nasjonalt og globalt, sa Susan George.

Forfatteren og forskeren Susan George var en av innlederne ved konferansen *Markedsmakt eller demokratisk styring – Søkelys på verdens handelsorganisasjon (WTO)*.

George hevdet at WTO bare er en agent for de multinasjonale selskapene som ønsker et stadig større rom for å kunne øke profitten sin.

– Vi trenger regler for å regulere handel, men ikke WTOs regler, sa hun på seminarets åpningskveld.

BEDRE OG BILLIGERE VARER?

Dagen etter åpnet hun "forestillingen" sammen med sveitsiske Mike Waghorne fra Internasjonalen for stats- og kommuneansatte. De tok opp temaet privatisering. Hvorfor har privatisering og økt konkurranse blitt så moderne? Hvem bestemmer at vi skal privatisere? Hva med makt demokrati og fordeling av samfunnets goder?

som sosiale sikkerhetsnett.

MAT

WTO-Seminaret gikk over tre dager i november i fjor. Det ble arrangert av Forum for systemdebatt, Nettverk mot markedsmakt, FOKUS og Forum for utvikling og miljø. Det sto nærmere 30 innledere og 8 seminarer på lista. Et eksotisk innslag var Alice Raymondo fra Filippinene som ledet seminaret *Leve av andres mat?*

WTO og landbruket.

Raymondo fortalte blant annet om hvordan Filippinene ble tvunget til å produsere mat for det internasjonale markedet, isteden for å møte sitt eget folks matbehov. Videre snakket hun om hvordan rike land dumper varer i Filippinene som de ikke blir kvitt på egenhånd. I år ble Filippinene tvunget til å importere mais fra USA, til tross for at landets egen produksjon av mais var høyst oppegående. Det vil si, ikke så lenge. Den amerikanske maisen utkonkurrerte den filippinske og bøndene måtte se sin egen avling råtne på jordene.

– I fjor var det kyllinger. Neste år er det noe annet som konkurrerer ut det vi selv produserer. På denne måten blir vi avhengige av import, sa Raymondo, som ikke var imot handel med utlandet men WTOs handelstyranni.

– Handel bør være til gjensidig til glede og basert på samarbeid. WTO underminerer vår rett til å bestemme hva vi vil dyrke, hva vi vil spise og hva vi vil produsere.

FINNES DET ALTERNATIVER:

Konferansens to første dager rettet et kritisk søkelys på jordas rådende økonomiske systemer, og hvordan makedliberalistisk politikk truer folks velferd og levevilkår. Den siste dagen var derimot preget av motstrategier. Asbjørn Wahl fra Nettverk mot Markedsmakt mente at det var gode muligheter for å reise motstand mot kapitalismen.

– Kapitalkreftenes internasjonale frammarsj er ikke en naturlov. Det er krefter i samfunnet som presser dette fram fordi de økonomisk og politisk er tjent med at det skjer.

Wahl pekte på at det finnes alternativer: Alternativet til frie kapitalbevegelser er Tobin-skatt og kapitalkontroll. Alternativet til fri handel er rettfærdig handel. Alternativet til markedets tyranni er folkevalgt, demokratisk styring. Alternativet til sult, elendighet, gjeldskrise og fattigdom er en omfordeling av samfunnets ressurser.

– Vi må styrke fagbevegelsens, miljøbevegelsens og andre sosiale bevegelses motstand og bygge brede allianser. Vi må konfrontere regjeringen og politikere som støtter opp om en politikk som undergraver folkenes muligheter for demokratisk styring og nasjonal kontroll over sine egne ressurser.

Wahl mente av vi må mobilisere nedenfra, demokratisere fagorganisasjonene, utvikle enhet innad i fagbevegelsen og bygge allianser med miljøbevegelse og andre folkelige organisasjoner og styrke den internasjonale solidariteten.

– Kampen må konsentreres omkring forsvar for normalarbeidsdagen og faglige rettigheter, velferdsstaten og miljøet, avvisning av privatisering og "out-sourcing" og stans i finanskapitalens globale herjinger, sa Wahl.

ATTAC

En annen viktig brikke i motstanden mot WTO er organisasjonen Attac. (Association pour une Taxation financieéres pour l'Aide aux Citoyens) hvor Susan George er visepresident. Organisasjonen startet i Frankrike for å presse gjennom framlegget til James Tobin om skatt på all internasjonal pengehandel med spekulative formål. Attac har minst 25.000 medlemmer og 170 lokale komiteer. Attacs viktigste målsettinger er å få WTO under demokratisk kontroll, innføre Tobin skatten og få de rike landene til å stryke gjelden til de fattigste, sa George.

WTO, IMF og Verdensbanken

Både Verdensbanken og det Internasjonale Valutafondet (IMF) ble etablert på Bretton Woods-konferansen i 1944. Her møttes ledere fra 44 stater for å diskutere hvordan økonomien kunne forbedres etter krigen. IMF ble opprettet for å fremme internasjonal handel ved å sørge for stabilitet i finansmarkedene og i valutakursene. For at ikke medlemslandenes skulle få problemer med betalingsbalansen, kunne IMF gi kortsiktige lån for å stabilisere økonomien.

Verdensbanken ble etablert for å bidra i gjenoppbyggingen av Europa. Etterhvert har den imidlertid utviklet seg til å bli en bank for industriprosjekter i utviklingsland. Den fungerer blant annet som et organ for å gjøre fattige deler av verden mer tilgjengelige for investeringer utenfra.

Generalavtalen om tolltariffer og handel (GATT) ble opprettet i 1947. GATT regulerte den delen av verdensøkonomien som ikke ble inkludert i IMF og Verdensbankens arbeidsområder - verdens varehandel. GATT virket gjennom et rammeregulverk for de globale handelsforbindelser, stort sett om mindre toll og avgifter på industrivarer.

WTO (World Trade Organisation – Verdens Handelsorganisasjon) ble etablert i 1995 og bygger videre på det samarbeidet som har foregått i GATT. WTO er en verdensomfattende og multilateral organisasjon for varehandel, tjenestehandel og handel med immaterielle rettigheter over landegrensene. I 1995 var 106 land og tollområder medlemmer i WTO. I 2000 var det 135 medlemsland, og enda flere banker på døra for å komme inn i varmen. WTO styres gjennom ministermøter, som trekker retningslinjene for den handelspolitiske utviklingen.

SAMME PRINSIPPER

WTO, Verdensbanken og IMF bygger på de samme prinsippene: Frie kapital- og varebevegelser og minst mulig politisk styring. Ideologien baserer seg på den markedsøkonomiske teorien om at hvis markedet får råde fritt vil en oppnå en maksimal effektivitet i ressursutnyttning og en fordeling i ressurstilgang basert på tilbud og etterspørsel. I praksis fungerer det ikke sånn.

Når WTO, Verdensbanken, og IMF samles til internasjonale konferanser er det for å skape rammebetingelser som gjør det mulig for stadig større multinasjonale selskaper å intensivere utbyttingen av verdens befolkning.

EMT

Rosa Luxemburg

Allerede i 1917 slo Rosa Luxemburg fast hvordan sosialisme betyr demokrati, og ikke et sentraldirigert undertrykkingssamfunn. Samtidig gikk hun skarpt mot nasjonal separatisme, som hun ville «kvele med hard hånd». Martin Skov Petersen ser på den sammensatte arven fra Rosa L.

Rosa Luxemburg (1871-1919) kom fra et polsk jødisk middelklassehjem. Ble sosialist da hun var ung jurist i Zürich og var med å grunnlegge Polens Sosialdemokratiske Parti. Kom senere til Tyskland og bekjempet her de tyske "revisjonistene" i det sosialdemokratiske SPD (jmf. skriftet "Reform eller Revolusjon" fra 1898). Ved den russiske revolusjonen i 1905 vendte hun tilbake til Warszawa.

Revolusjonens nederlag fikk henne til å utvikle sine teorier om massestreiken og revolusjonens spontane karakter. Tilbake i Berlin utviklet hun den marxistiske økonomiske analysen i "Kapitalens Akkumulasjon" (1913). De tyske sosialdemokraters revisjonisme og tilslutning til krigen fikk henne i 1916 til å danne Spartakusforbundet som senere ble til det kommunistiske partiet. Ble myrdet sammen med Karl Liebknecht i 1919 av den sosialdemokratiske regjeringen.

I. NASJONAL SJØLRÅDERETT

Rosa Luxemburg førte en lang polemikk omkring nasjonalitets-spørsmålet med forskjellige polske venstregrupperinger, og var også uenig med Lenin. Hennes grunnsyn var at Polen umulig kunne oppnå selvstendighet, fordi Polens økonomi var så integrert i den russiske. Hun så sterke økonomiske argumenter for at nasjonenes rett til selvbestemmelse ikke kunne la seg praktisere i et kapitalistisk samfunn. Først i et sosialistisk samfunn ga det mening å snakke om sjølråderetten. Samtidig så hun kampen for denne retten i et kapitalistisk samfunn for bakstrevsk og direkte reaksjonær. I Polen var det f.eks. småborger-skabet og godseiere med økonomiske problemer som svermet for et selvstendig Polen. Kretser som ikke kunne forventes å støtte arbeiderklassens krav i et selvstendig Polen. Derfor var det viktig at det polske proletariatet gikk sammen med det russiske for å fjerne det despotiske tsar-

styret, og på sikt kjempe for et sosialistisk samfunn sammen med proletariatet i hele verden.

Dette synet på sjølråderetten førte også til en skarp kritikk av Lenin og Trotskij under den russiske revolusjonen. Hun undret seg over at bolsjevikene fastholdt et syn som "står i skjærende motstrid til den sentralismen de ellers forfekter politisk og til den holdningen de har inntatt over for andre demokratiske prinsipper."

Hun slo fast at de forskjellige demokratiske formene i ethvert land utgjør "et høyst verdifullt, ja et uunnværlig grunnlag for en sosialistisk politikk, mens den berømte tesen om nasjonal sjølråderett ikke er noe annet enn humbug og hult småborgerlig frasemakeri". Under kapitalismen er det ingen "nasjonal" sjølråderett, i et klassesamfunn forsøker enhver klasse i nasjonen å bestemme over de andre. For de borgerlige klassene er prinsippet om nasjonal frihet helt underordnet de borgerlige klassenes herredømme. All snakken om "nasjonal sjølråderett" har bare skapt den største forvirring i sosialistenes rekke samt svekket proletariatets stilling. "I stedet for å advare proletarene i randstatene om at enhver form for separatisme er en borgerlig fallgrube og med hard hånd kvele de separatistiske bevegelsene i fødslen – en fremgangsmåte som i dette tilfellet ville være i det proletariske diktaturets ånd – har de tvertimot forvirret massene i alle randstatene gjennom sine paroler og utlevert dem til de borgerlige klassenes demagogi". Ettersom arbeiderbevegelsen kjemper mot enhver undertrykking vil det samtidig være overflødig med et særegent programpunkt mot nasjonal undertrykking.

Ved å se på situasjonen i dag kan det stilles spørsmål ved om proletariatet i det tidligere Østeuropa er blitt friere som følge av de nasjonalistiske strømmene som er gått gjennom Europa siden murens fall.

2. REFORM ELLER REVOLUSJON

Er revisjonismedebatten fortsatt relevant? I hvert fall er det fortsatt viktig å si at reform ikke utelukker revolusjon. Kampen for selv den minste forbedringen er ikke nødvendigvis et onde, så lenge siktemålet ikke tapes av syne. I sitt skrift "Sosialreform eller Revolusjon?" tilbakeviser Luxemburg både teorien om en krisefri kapitalisme og at sosialisme kan nås via gradvise reformer. Det 20. århundret viser tydelig at en krisefri kapitalisme er umulig fordi kriser er en naturlig del av det kapitalistiske system. Det er i denne perioden det skjer en utvikling hos Rosa Luxemburg fra at sosialismen er en nødvendighet (i "Sosialreform eller Revolusjon") til at sosialismen er en mulighet, men at alternativet til sosialismen er barbari (dette skjer rundt hennes iakttagelser under den russiske revolusjon i 1905-1906).

3. MASSESTREIKEN

De revolusjonære begivenhetene i Polen og Russland 1905-06 overbeviste Luxemburg om at massenes egenaktivitet var avgjørende for om det skulle lykkes å endre tingenes tilstand i revolusjonær retning. Denne medvirkningen og den skoleingen som deltakingen gir vil ikke oppnås hvis et ledende parti dikterer hvor og hvordan kampen skal føres. Utviklingen i Øst-Europa siden den russiske revolusjonen viser klart hvor galt det kan gå hvis et parti går ut fra det har den riktige oppskriften på hvordan alt skal forløpe på forhånd. Det betyr ikke at Luxemburg mener partiet ikke har noen rolle, tvertimot har partiet en rolle i å påvirke utviklingen.

"Massestreiken er rett og slett en hel periode i klassekampen. Den er, sier Rosa Luxemburg, proletariatets bevegelsesmåte i revolusjonen, selve formen for den moderne revolusjonære klassekamp. Perioden med massestreik er kjennetegnet ved den sterke vekselvirkningen mellom den økonomiske og politiske kampen, ved et stadig skiftende forløp, ved mobiliseringen av hittil uberørte lag og ved det dialektiske samspillet mellom det spontane elementet og ledelselelementet. I normale tider vil det aldri lykkes å organisere mer enn et mindretall av alle proletariske lag. Men i revolusjonære perioder rives de underste og hittil uorganiserte lagene med i bevegelsen. Disse lagene må derfor også tas med i betraktning ved tilretteleggelsen av

partiets taktikk på lenger sikt. Den proletariske klassebevegelse må aldri oppfattes som bare det "organiserte mindretallets bevegelse." (sitert fra Curt Sørensens "Marxismen og den sosiale orden")

Denne tiltro til massene var nettopp en av grunnene til at hun ble i SPD så lenge. Hun er også blitt bebreidet av både kommunister og trotskister at hun ikke oppbygget et revolusjonært parti som stod klart da revolusjonen brøt ut i Tyskland i 1918.

4. DEN RUSSISKE REVOLUSJONEN

Rosa Luxemburgs kritikk av bolsjevikene under den russiske revolusjonen er klassisk. Samtidig er det viktig å slå fast at kritikken skal forstås positivt. Hun var ikke en politisk motstander som ønsket å bringe revolusjonen til opphør. Hun hilste revolusjonen med begeistring og varme, samtidig med at hun pekte på der hun mente bolsjevikene gjorde feil og handlet mot intensjonene om en sosialistisk samfunnsoppbygning. Det var en solidarisk kritikk, et forsøk på å unngå at proletariatets diktatur skulle utvikle seg til et diktatur over proletariatet. Hennes kritikk av den russiske revolusjonen kan deles opp i 3 deler. I tillegg til uenigheten om det nasjonale spørsmålet kritiserte hun bolsjevikene for ikke å tenke langsiktig da de løste jordfordelingsproblemet. Det viktigste her er likevel kritikken av hvordan de konkret utformet proletariatets diktatur. Kritikken viser noen av de idealene Luxemburg bygget på, blant annet deltaking og bevissthet. Luxemburg mente at revolusjonær bevissthet vokser frem når massene blir drevet til å handle av nødvendighetens tvang.

Dette kan ikke gjennomføres uten forsamlingsfrihet, møtefrihet og pressefrihet. Det må også være frihet for forskjellige retninger og partier innen for proletariatets diktatur. Hun fastslår at det sosialistiske samfunnet bygger på erfaringenes skole og på at offentlig kontroll er en ubetinget nødvendighet. Ikke et samfunn hvor utviklingen styres gjennom dekretter og der "det offentlige liv etterhvert sovner inn, noen dusin partiledere med uutømmelig energi og grenseløs idealisme dirigerer og regjerer...riktignok et diktatur, men ikke et proletariatets diktatur, men et diktatur av en håndfull politikere, dvs...et diktatur i borgerlig forstand."

Det Luxemburg vil sette i stedet er et sosialistisk demokrati. Det begynner når grunnlaget for

den sosialistiske økonomien er skapt, samtidig med demonteringen av klasseherredømmet og oppbyggingen av sosialismen, dvs. når "partiet har erobret makten. Det er intet annet enn proletariatets diktatur. Diktatur javel! Men dette diktatur består i måten å anvende demokratiet på, ikke dets afskaffelse... Men dette diktaturet må være klassens verk, ikke et lite ledende mindretalls i klassens navn, dvs. den må alle vegne fremgå av massenes aktive deltaking, stå under deres umiddelbare innflytelse, være underlagt den samlede offentlighetens kontroll og utvikle seg ut fra folkemassenes voksende politiske skoleing".

Svulstige ord, men dog agitasjon for et demokrati som står milevidt over det borgerlige demokratiet vi kjenner i dag, og når vi samtidig får med oss Rosa Luxemburgs klassiske kommentar om plass til annerledes tenkende: "Frihet bare for regjeringstilhengerne, bare for medlemmer av ett parti selv om det er aldri så mange er ingen frihet. Frihet er alltid frihet for dem som tenker annerledes. Ikke på grunn av noen "rettferdighetsfanatisme", men fordi alt det levende, føgende og rønsende den politiske friheten kan gi, er avhengig av denne vesentlige siden og svikter når "friheten" blir et privilegium".

5. IMPERIALISMEN

Luxemburgs økonomiske teorier er også mye mer enn der hun avviker fra Marx i sine fortolkninger av "Kapitalen". Sett i lyset av markedsøkonomiens seiersgang over hele verden må det være interessant å se nærmere på hennes teorier om at det kapitalistiske systemet ville bryte sammen når det var det eneste systemet, på grunn av sine indre motsetninger. Samtidig bringer hun også imperialismen inn i den kapitalistiske produksjonsmåten som en nødvendighet for den fortsatte akkumulasjonen av kapital. Det må nødvendigvis innebære at den 3. verdens rolle i det internasjonale økonomiske spillet blir mer interessant for kapitalismens overlevelsesmuligheter. Luxemburgs fortjeneste er ikke minst at hun ikke vil gjøre Marx' analyser til fastlåste dogmer, men forsøker å videreutvikle marxismen ut fra den utviklingen som kapitalismen har gått gjennom siden Marx.

Forkortet og oversatt med godkjenning fra forfatteren. Første gangen trykt i bladet Solidaritet nr. 1-1997, utgitt av de danske Venstresocialistene (VS)

privatisering

Kamp mot privatisering - status og utfordringer

Hvorfor kommer privatiseringa? Dette og andre spørsmål var temaet for Chris Hartmann sin innledning på folkevalgt-konferansen i Bergen i høst.

Det er ikke flere markeder å tyne profitt ut av. Det private markedet er i bruk dobbelt opp. Både ved profitt på den merverdien som skapes i produksjonen og ved å børsnotere selskapene for å tjene på kjøp og salg av aksjer. Offentlig sektor utgjør ca 50% av brutto nasjonalproduktet i de vestlige land. For kapitalen er dette uerobra land. Dette er områder som i dag verken gir profitt eller aksjeutbytte.

Danske Televerket er privat aksjeselskap. Hovedaksjonær er et Texas-basert telekonsern med 200 000 ansatte. I siste årsberetning sier de:

"Det som mer enn noe annet styrer vår virksomhet er ønsket om å skape verdier for aksjeeierne".

Ideen om at privat drift er billigere sitter dypt.

Undersøkelser som er foretatt av BI, Konkurransetilsynet og Stiftelsen for samfunns- og næringslivsforskning klarer ikke å påvise at privatisering er lønnsomt og de konkluderer sine undersøkelser med:

■ At undersøkelsen var gjort på mangelfullt materiale

■ At kommunen hadde får dårlig utnyttning av privattilbudet.

■ At utviklingen ville komme til å bli mer lik våre naboland når privatiseringen kom lenger.

Det er helt feil. Svenske undersøkelser viser at kostnadsnedgangen ved privatisering skjer ved nedbemanning. I Norge har vi allerede hatt nedskjæring i bemanningen mens virksomhetene var offentlige og har bare kvaliteten igjen å kutte i. Direktøren for ISS-Omsorg i Norge sier om private sjukehemmer at: "driften på privat og offentlig koster omtrent det samme. Innsparingen må skje på administrasjonssiden".

Hvem er de private anbydere?

ISS er et opprinnelig dansk multinasjonalt selskap, børsnotert i Paris og New York. De har 218 000 ansatte i 37 land. De etablerte seg i Norge i 1952, har 6000 ansatte og en omsetning på 1,8 mrd. Innafor omsorg startet de i Norge med Risenga i Asker, men har tenkt å bli like store på omsorg som på renhold.

Partena er et annet internasjonalt selskap. Opprinnelig svensk, eid av Volvo, men nå del av det franske Sodexo Alliance. De har 157.000 ansatte og en omsetning på 32 mrd. I Norge er de etablert innen kantine og renhold, men ønsker å etablere seg innen omsorg.

NOR - Norsk Omsorg og Rehabilitering eies av svenske Carema Vård och Omsorg AB med 5500 ansatte, en omsetning i 1999 på 950 millioner og en

prognose for i år på 1,4 milliarder.

Norlandia Omsorg AS står for driften av to nybygde sjukehemmer i Trondheim.

Kollektivtrafikk

Innafor kollektivtrafikk satses det nå på privatisering i internasjonal stil. (Omstilling, NKf) Det europeiske bussmarkede representerer 350 milliarder kroner.

Vivendi, 11.000 busser, fransk.
Stagecoach, 9.000, britisk
First Group, 9.000, britisk.
VIA GTI, 8.500, fransk
Arriva, 8.000, britisk.
Transdev, 6.000, fransk
Nasjonal Express, 4.000, britisk.
Concordia, 3.800, nederlandsk
GoAhead Group, 2.000, britisk

Svenske kommune forbundet brukte 2 år på å framforhandle en konsernfaglig avtale med eieren Stagecoach. Så solgte de seg ut og forbundet må begynne på nytt. I januar i år tok Citypendelen over lokal togtrafikk i Stockholm. Citypendelen eies av VIA GTI med 51% og GoAhead med 39%. Svenske Jernveger drev selskapet med 170 lokførere Citypendelen skal klare seg med 135.

Det finnes flere former for privatisering:

Ansvarsprivatisering: Ansvaret flyttes fra det offentlige til det private. Den offentlige tannhelsetjenesten for voksne er ansvarprivatisert. Bruken av vikarer og konsulenter hvor faglige og formelle rettigheter ligger hos private firmaer ikke hos det offentlige. Plan- og bygningsetaten i Oslo. 3 etater: byplan, bygningsskontroll og oppmåling slått sammen. Nå er hustrykkeriet nedlagt. Modellverkstedet borte. Kantina privatisert. Plan- og bygningssloven er en privatiseringslov som plasserer ansvaret for kontroll på private aktører. Å lage aksjeselskaper, som for eksempel Aker og Ullevål sjukehus i Oslo. Her var aksjene eiet av kommunen, men skal selges ut. Bergen Sporveier ble privatisert i 1998 og trafikkselskapet Gaia eier over 50% av aksjene og de ansatte har fått lavere lønn, høyere pensjonsalder og dårligere pensjon. Oslo Sporveier AS. Med sine hemmelige avtaler. Bussdivisjon på salg. NSB har tenkt å skille ut signaturtoget i eget AS.

Kostnadsprivatisering. Det offentlige har ansvaret for produksjonen av tjenesten, men bruke-

ren må betale for den. Egenandeler hos legen er en privatisering av deler av kostnadene. Dette er Frp-modellen: "Pengene følger brukeren" Fritt valg og har du ekstrapenger kan du velge luxusmodellen.

Anbudsprivatisering eller konkurranseutsetting. Tjenesten kontrolleres og defineres av det offentlige, men driften settes ut på anbud. Det startet med kantinedrift, rengjøring og søppeltømming.

Moss var først ute med sjukehemmer. I Akershus er det to, i Oslo

Hvordan går de fram for å privatisere?

Høyre synes det er amoralsk å ikke la investeringer forrente seg. Å ikke ta ut profitt eller gevinst av aksjesalg er som å kaste mat. Fordi kommunene sultefores av staten må de vurdere det billigste alternativet. Lave driftstilskudd i mange år har gitt elendig kvalitet og dermed et offentlig krav om bedre.

Salg av virksomhet som gir høy inntekt ved salg. For å få penger til annen drift. Furuset senter i Oslo ble solgt i 1998 for 26 millioner. Kommunen leier lokaler til off. virksomhet for sannsynligvis 7-8 millioner (hemmelig) om ca 2 år er salgssummen oppbrukt på leie. Dørum foreslo onsdag å ta et kjempeløft for Sporveien og skolen i Oslo ved å selge televerket og Oslo energi. Posten skal legges ned. Nesodden fra 6 kontor til 3 og nå til 1. "Fordi filialen ikke er lønnsom lenger"

Når vi ser at konkurransene vinnes ved å kutte antall årsverk. Så er det ikke mulig at brukerne tjener på dette. Pleie og omsorg er tid, ro og trygghet. Dersom en privat barnehage ikke lenger gir tilstrekkelig overskudd blir den lagt ned.

De ansatte: For de private store er det mulig å subsidiere anbudene i første omgang. Når de har fått drifta vil den kommunale konkurrenten forsvinne. De ansatte omskoles til annen kommunal jobb.

Tar privat jobb. Kompetansen blir borte og dermed den offentlige konkurrenten til neste anbudsrunde når kontrakten går ut. Nordland fylkeshus, privat vasking 80 000 billigere enn offentlig. Offentlig pensjonsordning var på 140 000 den private hadde ingen. De kommunale måtte søke jobb i det private og mista pensjonen.

Konsulentbruk

Sosialministeren sa det er lettere å starte privat omsorg enn pølsebod. Gullkantede psykiatripasienter på Dikemark. Om kort tid åpner "Bo- og omsorgsinstituttet" i Sylling, en privat psykiatrinstitusjon startet av Bjørn Gunby, Jan Stang og Ole Underland, alle tidligere helt sentrale innenfor sikkerhetsavdelingen på Dikemark. Dette er av landets mest ressurskrevende pasienter, med en døgnpris på over 9.000 kroner. Avdelingsoverlege Per Føyn på Dikemark peker nå ut de pasienter som kan passe inn i sine tidligere kollegers private institusjon.

Før kommunen

Risenga bo og omsorgsenter i Asker. ISS for 3 år sida. Gikk med underskudd i 2 år. 1999 hadde overskudd på 2-3% av omsetninga på 47 millioner samtidig som de satte opp døgnprisen til 1.207,- kr. Nå har de høyere døgnpris enn de kommunale.

I Stuttgart er det kommunale sjukehuset Kathrinen hospital drevet av det private Sana. 500 ansatte måtte gå og lønna i privat er på 80% av offentlig.

Helsingborg. 30% av eldreomsorgen: privat. ISS, Partene. Curatus, Ved Närlundahemmet og Gäsebäckshemmet har det vært nedskjæringer hvert år i fem år. Halvering av ansatte. Uforsvarlig drift. Store lønnsforskjeller. Protester fra pårørende og ansatte og fagbevegelsen. Kommunen tok over driften i desember 1999. Et sjukehemmer blir kommunalt i år og de 2 siste når kontraktene går ut i 2002.

Så langt er Sverige kommet at den svenske, sosialdemokratiske sosialministeren Lars Engqvist har tatt initiativ til utarbeiding av en lovendring som skal føre til forbud mot privatisering av offentlige sjukehus. Engqvist reagerte da St Görans sjukehus i Stockholm i fjor ble solgt til det private selskapet Bure Hälsa och Sjukvård, og sa da ifølge "Kommunalarbetaren" at "det er en forutsetning at sjukehus ikke blir drevet av private økonomiske interesser", og lovet da en ny lov som skal forhindre privatisering av sjukehus.

Forslaget til lovforbud mot privatisering av sjukehus har flertall i den svenske Riksdagen.

**Chris Hartmann,
nestleder i RV**

Statens militære klassekarakter og marxist-leninistenes militærpolitikk

Opprør har bedt ML-gruppa Revolusjon om å få trykke denne teksten som et innspill til RVs landsmøte. Teksten ble opprinnelig skrevet til ML-tidsskriftet «Revolusjon» nr. 18 (april-mai 2000).

Norge og det norske borgerskapet er en del av det imperialistiske verdenssystemet, og har vært det siden tidlig i det 20. århundret. Etter siste verdenskrig ble Norge for alvor integrert i verdensimperialismen, og har de siste årtiene albuert seg fram til en mere framskutt plass ved de rikes bord.

Påstanden om at Norge først de siste åra er blitt en imperialistmakt, og at dette er en utvikling man så å si kan snu tilbake til det gamle ved å avvikle oljefondet, nekte å delta i utenlandske militæroperasjoner osv., minner mest om nasjonalromantikk. Det er riktig at Norge siden 70-tallet har fått langt større økonomiske muskler og fører en uttalt aggressiv politikk på verdensarenaen – i første omgang økonomisk, men gradvis også militært. Norge er dermed blitt en langt sterkere og mer aggressiv imperialistisk aktør enn før. Norge var likevel ingen imperialistisk uskyldighet på 20- og 30-tallet, men brukte skipsfarten og fiskeriene som springbrett for kamp om arktiske og antarktiske kolonier. Kampen om herredømmet over Grønland, der Danmark gikk av med seieren, var ett blant flere konkrete uttrykk for imperialistiske ambisjoner.

ET REFORMISTISK DILEMMA

"Er det norske militærapparatet borgerskapets imperialistiske hær eller et folkeforsvar? Det er begge deler og i tillegg en del av borgerskapets voldsapparat for å holde indre ro. Med andre ord kan man si at det norske militærapparatet har ei progressiv og ei reaksjonær side."

Med disse orda oppsummerer Mass Soldal Lund, Akershus RV, det håpløse dilemmaet som mange revolusjonære med bakgrunn i den maoistiske tradisjonen havner i på dette området. Forsvarerne av dette standpunktet er enige i at den borgerlige hæren er borgerskapets våpen

«Forestillinga om at det borgerlige norske militærapparatet kan forsvare folkets og nasjonens interesser bygger på en illusjon: illusjonen om den borgerlige norske staten som annerledes enn andre imperialistiske stater.»

mot arbeiderklassen, og de er imot at denne hæren skal settes inn mot andre folk og nasjoner. Men samtidig mener de at den samme hæren ikke må svekkes, fordi den er nødvendig for å "forsvare landet".

I ord anerkjenner de at Norge er et imperialistisk land med et imperialistisk borgerskap, som vil bruke militærapparatet til sin klasses imperialistiske formål, ikke minst mot arbeiderklassen. Likevel har denne hæren altså ei progressiv side, sjøl i et NATO-land?

Ja, mener de. Det progressive er tilmed "hovedsida". *"Det vil si at jeg mener forsvarsfunksjonen til militærapparatet fortsatt er den viktigste og at militærapparatet derfor i hovedsak er bra."* (Opprør 4/1999)

Lund framfører her oppfatninger som fortsatt har relativt stor oppslutning i RV/AKP-miljøet, 20 år etter at AKP lanserte sitt berykta militærprogram og snart ti år etter at den utpekte hovedfienden, det sosialimperialistiske Sovjet, gikk i oppløsning.

Etter vårt syn er dette nok et uttrykk for opportunisten og den gamle teorifiendtligheten på norsk venstreside, som i lang tid har skapt rom for illusjoner om det borgerlige demokrati og imperialismen i alminnelighet, og det borgerlige norske demokrati og norsk imperialisme i særdeleshet.

Før vi går videre, må vi stille et avklarende spørsmål: Kan en borgerlig hær være progressiv?

Det er lett å svare ja på dette spørsmålet hvis en tar utgangspunkt i en nasjon som nettopp har gjennomført eller er i ferd

med å gjennomføre en nasjonal frigjøring eller en borgerlig-demokratisk revolusjon. Det gjelder for eksempel den norske hæren i 1905, den spanske republikkens styrker i 1936, og for eksempel den venezuelanske hæren nå, i tilfelle USA skulle forsøke seg på en invasjon for å styrte den folkekjære nasjonale presidenten (og offiseren) Hugo Chavés.

I en helt spesifikk historisk situasjon kan også militærapparatet i et utvikla kapitalistisk land fungere "progressivt", i den grad det objektivt forsvare nasjonale og folkelige interesser. Deler av den norske hæren fungerte slik i 1940, i første rekke takket være innsatsen til lavere befal og menige soldater. I denne situasjonen fungerte også vår danskfødte monark, kong Haakon, progressivt – i motsetning til Stortingsflertallet. Kongens holdning var en avgjørende faktor som bidro til å hindre det norske borgerskapets totale nasjonale forræderi.

En slik spesifikk situasjon er utgangspunktet for argumentene for "en betinget støtte" til den norske NATO-hæren. Det kunne, som vi ser, like gjerne anføres som argument for en betinget støtte til monarkiet.

ET REALISTISK SCENARIO

Hvis en fascistisk stormakt skulle angripe norsk område, og hvis den norske hæren og de norske offiserene oppfordrer til motstand, vil norske arbeidsfolk helt sikkert følge oppfordringa. Man tar utgangspunkt i noe spesifikt, som så blir alminneliggjort. Men hvor sannsynlig er et sånt scenario?

Ingen fascistisk stormakt truer norsk territorium, og i den grad det eksisterer en trussel om militær okkupasjon, så kommer den i dag i første rekke fra "våre allierte", det vil si NATO/USA, eventuelt den nye EU-hæren under tysk kommando. Det endrer ikke en tøddel ved sakens kjerne at et slikt hærtokt vil bli pakket inn i teser om "preventivt forsvar av norsk suverenitet" eller lignende imperialistretorikk.

Et eventuelt angrep på Norge vil skje som ledd i utbruddet av eller forberedelsene til en omfattende røverkrig mellom to blokker av imperialistiske røvere. Det norske statsapparatet og overkommandoen vil velge ett av to: innordning under kommandolinjene til den ene av røverblokkene, eller kapitulasjon og demobilisering. I begge tilfeller vil forræderiet naturligvis bli rettferdiggjort med bøtter av "nasjonal" retorikk og propaganda. For utbytterne vil hovedsaken være å sikre "business as usual".

OM Å GJØRE DET SÆREGNETIL DET ALLMENNE

Forsvarerne av "Forsvaret" tar gjerne utgangspunkt i den antifascistiske alliansen under 2. verdenskrig, hvor det som i utgangspunktet var en klassisk imperialistisk krig endret karakter da det ble åpenbart at krigens hovedhensikt var å knuse det sosialistiske systemet som var etablert i Sovjetunionen. Folkeopinionen i de gamle vestlige demokratiene sammen med taktiske og strategiske bommerter fra Hitlers side, muliggjorde denne alliansen, som historisk sett var unik og spesifikk der og da.

I dag finnes det ikke noe sosialistisk land, og det finnes (foreløpig) ingen aggressiv stormakt av Nazi-Tysklands type. Sjølsagt finnes det aggressive stormakter, men de er hver for seg eller samlet ennå ikke beredt til å iverksette en storstilt militær erobningskrig på det europeiske kontinentet. Dels fordi de ikke er militært sterke nok (EU), dels fordi de har en økonomisk og militær dominans som gjør det unødvendig (USA).

Derfor blir fokuseringa på

«I dag finnes det ikke noe sosialistisk land, og det finnes (foreløpig) ingen aggressiv stormakt av Nazi-Tysklands type. Derfor blir fokuseringa på den norske borgerlige hærens mulige progressive rolle i en hypotetisk krigssituasjon en avsporing fra det saken gjelder.»

den norske borgerlige hærens mulige progressive rolle i en hypotetisk krigssituasjon en avsporing fra det saken gjelder. Man ser også bort fra den kjensgjerning at Norge i 1940 var en ung nasjon og svakt utvikla som imperialistisk land, med betydelige rester av et nasjonalt orientert borgerskap, skjønt den norske herskerklassen allerede da i det alt-vesentlige støtta seg på den britiske imperialismen (som viktigste handelspartner), når den ikke forsøkte å balansere mellom stormaktene Tyskland og Storbritannia. Man ser også bort fra at Norge på dette tidspunktet var formelt uavhengig av militærallianser.

Kan en borgerlig hær i et imperialistisk land fungere progressivt?

Forestillinga om at det borgerlige norske militærapparatet kan forsvare folkets og nasjonens interesser bygger på en illusjon: illusjonen om den borgerlige norske staten som annerledes enn andre imperialistiske stater, en illusjon som nok også henger sammen med forestillinger om at det norske borgerlige "folkestyret" kan forvandles til et "sosialistisk folkestyre".

De som kaller seg revolusjonære og tilmed marxister og leninister, velger bort Lenins krystallklare vurderinger når det gjelder det borgerlige militærapparatet og kommunistenes holdninger til krig og krigsbudsjetter, standpunkter som er lagt fram i for eksempel Den proletariske revolusjonens militærprogram og andre skrifter, og som ikke er til å misforstå. Lenin nevner til og med det (dengang) ikke-imperialistiske Norge når han sier "Ikke ett øre, ikke en mann" til den borgerlige hæren, ja ikke engang til den borgerlige militær.

Hvis man mener at den borgerlige hæren i et imperialistisk land under visse betingelser kan fungere progressivt, da mener man også at imperialismen som sådan har "ei progressiv side". Imperialisme er reaksjon over hele linja. Det fins ingenting progressivt ved den, om man ikke kynisk mener at voldtekten på de imperialistisk undertrykte landa og folkene der fremmer den globale økonomiske utviklinga, slik som lederne i de imperialistiske blokkene og i Verdens handelsorganisasjon WTO hevder.

ET REVOLUSJONÆRT MILITÆRPROGRAM

To strategiske hovedoppgaver må løses før det kan bli snakk om noen revolusjon, før det kan bli snakk om noen sosialisme. Den ene er å samle arbeiderklassens flertall slik at den er villig til å følge kommunistenes paroler når tida for opprør er moden. Den andre er å oppløse og undergrave den borgerlige hæren, slik at militærapparatet blir et ubrukelig redskap for den herskende klassen.

Den som "glemmer" den ene av disse to oppgavene, er ingen virkelig sosialist og revolusjonær. Det samme gjelder den som er enig "i prinsippet", men som har tusen "realistiske", "situasjonsbestemte", "materialistiske" eller "marxistiske" (!) begrunnelser for at det er for tidlig å ta fatt på sånne spørsmål, ikke bare hva gjelder den praktiske og organisatoriske sida, men også på det teoretiske og grammatisk område.

Tida er ganske riktig ikke moden for en konkret plan for det revolusjonære opprøret, og vil ikke være det på lenge. Men tida er absolutt moden for teoretisk klargjøring og utforming av hovedprinsippene for en revolusjonær strategi, der også grunntrekka i ei militærpolitisk taktisk linje inngår.

VÅR TAKTISKE LINJE

Det er innlysende at alle progressive kjemper for en vernepliktshær som et bedre alternativ enn en profesjonell, verva hær. Grunnene er åpenbare: en hær som gjenspeiler et tverrsnitt av befolkninga, vil vanskeligere la seg bruke mot folket. Hvis noen skal ha våpenopplæring, er det en fordel at arbeidere får sånn opplæring. Vi er derfor sjølsagt motstandere av at en profesjonell hær skal erstatte vernepliktshæren.

Men betyr det at kommunister og revolusjonære er forsvarene av den borgerlige imperialistiske hæren, så lenge den er en vernepliktshær? Nei. Vi er imot alt som styrker eller bidrar til å opprettholde borgerskapets herredømme, og hæren er borgerskapets siste skanse mot revolusjonen.

Det ville for eksempel være merkelig om de islandske arbeiderne, som lever i et land uten militærapparat, skulle gå ut med krav om at borgerskapet skal opprette en vernepliktshær! Hvordan ville det ta seg ut om de tyske kommunistene krevde raskere opprustning av Bundeswehr? Ville den russiske revolusjonen noensinne ha funnet sted og seiret om bolsjevikene ikke hadde sabotert "fedrelandsforsvaret" og vendt våpna mot sine egne generaler?

Mens kampen mot den borgerlige staten og hele dens voldsapparat er et strategisk spørsmål, er måten man kjemper på i det enkelte land et taktisk spørsmål. I Norge betyr det å gå imot at vernepliktshæren erstattes av en verva hær. På Island betyr det å motsette seg alle forsøk på å etablere et eget militærapparat. I Russland eller USA kan det være riktig å gå inn for desertering, og så videre.

VERNEPLIKT FOR KVINNER

Tilsvarende når det gjelder spørsmålet om kvinnelig verneplikt. Vi vil heller ha kvinnelig verneplikt enn verva mannlige eller kvinnelige befall og soldater. Men er vi da for kvinnelig verneplikt? Nei! At også kvinnene blir militarisert har ingen ting med "likestilling" å gjøre, det har å gjøre med at det borgerlige voldsapparatet og den ideologiske indoktrineringa blir mer omfattende. I stedet for at arbeiderkvinnene er dobbelt un-

dertrykt, blir de som soldater tredobbelt undertrykt. Men hvis borgerskapet likevel presser igjennom at kvinnene skal militariseres, så sier vi: heller allmenn verneplikt for jentene enn profesjonelle avdelinger.

«I et imperialistisk land vil hæren ikke forsvare nasjonale interesser, men bare imperialistiske interesser.»

Det virkelig reaksjonære i dagens situasjon er opportunistiske ideer om at den tvers igjennom imperialistiske norske staten har "progressive" eller "nasjonale" trekk. I et imperialistisk land vil hæren ikke forsvare nasjonale interesser, men bare imperialistiske interesser. NATO-medlemskapet er en garanti for at hæren vil fungere som part i en imperialistisk røverkrig, og at landet blir lagt åpent for "alliert" okkupasjon.

Det går ei linje fra forestillinger om den "nasjonale" norske imperialismen, der arbeidere og borgerskap er allierte mot imperialistiske fiender, til ideer om et "sosialistisk folkestyre" der arbeiderklasse og borgerskap lever i en form for demokratisk harmoni mellom klassene. Opportunistene i militærspørsmålet, enten det er pasifistene som tror på ønskedrømmer om "avrustning" og "nøytralitet" under imperialismen, eller de som er opptatt av "landets forsvar" hånd i hånd med borgerskapet, unngår revolusjonens hovedspørsmål: Borgerkrig mot herskerklassen for å styrte den borgerlige statsmakta.

ET STERKT, UAVHENGIG NASJONALT FORSVAR – UNDER SOSIALISMEN

Paroler skifter klassekarakter avhengig av tid og sted. Parola om et sterkt, uavhengig nasjonalt forsvar i Norge er etter vår mening ei reaksjonær og opportunistisk parole. Den er dessuten illusorisk for ethvert lite imperialistisk land, med begrensede økonomi og militær kapasitet. I virkeligheten gir den bare mening i kapitalistiske stormakter som Russland eller Tyskland, og framfor alt i USA – der parola forlengst er virkeliggjort.

Marxist-leninistene er tilhengere av denne parola i et helt bestemt og spesifikt historisk framtidsperspektiv: i et sosialistisk Norge omringa av imperialistiske fiender. Først da kan ei slik parole virkeliggjøres, først da får den mening.

Det borgerlige militærapparatet er verken uavhengig eller nasjonalt. Den sosialistiske forsvarsmakta vil være begge deler.

ML-gruppa Revolusjon

Per Gunnar Gabrielsen FORSVAR OG FRED

RVs valgkamphefte i 1981:
– For et sterkt, uavhengig forsvar

Rød Valgallianse

Revolusjon!

Hefte 6 i Revolusjons skriftserie: Et sosialistisk Norge – en drøm med solide røtter i virkeligheten!

Hefteet bygger på innledninger og diskusjoner fra marxist-leninistenes sommerleir 2000. Her blir en rekke grunnleggende spørsmål drøfta:

- Hva skal til for at norske arbeidsfolk gjør revolusjon?
- Hvordan blir vilkåra i et sosialistisk Norge, mer eller mindre omgitt av en kapitalistisk omverden?
- Hvordan skape det økonomiske fundamentet for et nytt samfunn?
- Hvordan sikre sentral planøkonomi med utstrakt demokrati for folket?
- Kan et sosialistisk Norge overleve aleine?

Hefteet er ingen endelig fasit, men snarere en spire til mer diskusjon. Første del er konsentrert om de politiske oppgavene før, under og etter revolusjonen, mens andre del tar for seg problemene rundt sosialismens økonomiske basis. Egne studiespørsmål bakerst i heftet, ypperlig til studieringer.

Hefteet er på 32 sider i A5 format og koster kr. 30,- porto inkludert. Bestill nå! Send e-post eller skriv til vår adresse:
Revolusjon, boks 4480 Nydalen, 0403 Oslo
www.revolusjon.no, revolusjon@rocketmail.com

Abonnenter på bladet *Revolusjon* får automatisk alle hefter som utkommer i abonnementsperioden.

Ut av sekterismen

Misnøyen med kapitalismen vokser foran våre øyne. Men ingen av de revolusjonære grupperingene klarer å gjøre mye med det. Misnøyen blant arbeidsfolk medfører i hovedsak øket støtte til FrP. Ingen venstregrupper vokser vesentlig. Alle norske venstregrupper er alvorlig plaget av sekterisme. Vi må ut av denne grauten. Vi må klare å utnytte de store vekstmulighetene vi har både for medlemsvekst, kampkraft og øket valgoppslutning.

Prinsippprogramdebatten er positiv for RV i den forstand at vi har fått til en ideologisk diskusjon. At noen standpunkter blir lansert og at (etter Bjarkes beregninger) ca. 130 mennesker eller 10% av medlemmene har deltatt (før det nåværende programutkastet, red.). Men den fungerer ikke spesielt mer demokratisk enn i tradisjonelle byråkratpartier. At ingen av de nye lagene i Akershus har klart å delta i den, og at den går over hodet på et stort flertall av medlemmene, er negativt. At debatten er vond å delta i for andre enn hvite menn med akademisk bakgrunn er spesielt dumt. Vi må finne fram til en debattstil og form som fungerer langt mer demokratisk og mobiliserende enn dette.

For å bidra til dette vil jeg lansere noen forslag til metoder for debatt og politisk kamp i RV. Vårt mål med prinsippprogram må være klarhet. Svulstigheter og forblommede vendinger som kan tolkes alle veier trenger byråkratpartier som ønsker å framstå som noe annet enn de er. Arbeiderklassen trenger klarhet. Det er bedre å ikke si noe, enn kompromisser som er som gummistrikker.

Prinsippprogrammet begrenses til prinsipper. "Debattinnlegg" taes ut.

Prinsippprogrammet må være samlende. Det skal legge grunnlaget for felles handling. Vedtak med 49% i mot gir dårlig grunnlag for felles kamp. Diskusjonene må ta sikte på å finne ut hva vi er enige om. Det vi er enige om er langt viktigere enn hva vi er uenige om. Programmet må ikke virke ekskluderende på revolusjonære grupperinger som ønsker å være med i RV dersom ikke avgjørende dagsaktuelle kamper krever det.

Legg vekt på praksis. Debattene må føres på en måte som gir hele organisasjonen mulighet til å delta. Vi kan for eksempel stille krav til de som mener de har viktige historiske lærdommer å tilføre oss at de viser det praktisk. Demokrati

og sosialisme er mye diskutert. Demokratiet under sosialismen må ligne mye på det demokratiet vi i dag utvikler i sosialistiske organisasjoner. F.eks. kan Anders Ekelands store kunnskaper nyttes til et prosjekt for å demokratisere og vitalisere Bærum RV. Så diskuterer vi de tiltakene han gjør og hvordan de lykkes. ("The proof of the pudding is in the eating") Om prosjektet lykkes, og i tilfelle med hva, se det er en debatt vi alle kan være med på.

Praktisk kappestrid om resultater er en sunn måte å takle uenighet på. Sett pratmakere i sving med å bevise sine teorier gjennom praktiske prosjekter. Det styrker RV og gir konstruktiv kappestrid.

Antall spørsmål som organisasjonen skal ta stilling til må begrenses. Ta noen sentrale debatter. I forhold til prinsippprogrammet må programkomiteen begrense seg til maksimalt 3. De teoretisk viktigste akkurat nå er de som knytter seg til den kommende EU-kampen. Vår linje i det nasjonale spørsmålet og synet på enhetsfrontarbeid er den faktoren som avgjør om vi bidrar til å vinne det 3. slaget. Knytt den revolusjonære kampen i Norge til den tredje verden. Det er her vi har forutsetninger for å angripe hjertet av kapitalismen. Men de største kampene kommer til å foregå hos dem som kapitalismen truer med å utrydde. Det er f.eks. de 800 millionene med fattigbønder i India som kapitalismen ikke trenger, som kommer til å måtte føre de mest dramatiske kampene. Det er ikke sikkert de og deres organisasjoner har lest om (eller opplevd) menneskerettigheter og fører sin kamp med, for borgerlige demokrater i vesten, etiske metoder. Men de er våre viktigste allierte.

En sosialismevisjon for RV må ta utgangspunkt i å løse dagens problemer for folk. Historien må vi lære av. Men det krever felles studier. Ikke at vi slår hverandre i hodet med en million forskjellige eksempler få av oss kan kontrollere. RV må vektlegge hva de positive erfaringene med sosialisme er. Det fortier makta så grundig at vi skal miste alt håp.

I en debatt om nytt prinsippprogram er det en selvfølge at det legges fram en oversiktlig liste over hvilke politiske endringer som blir foreslått. (Selv om programmet blir nyskrevet må komiteen ha oversikt over realitetsendringene)

**Geir Christensen,
Akershus RV**

Nytt forsøk

Hvis RV skal framture med en slik teoriendtlighet som Finn Olav Rolijordet (Opprør nr. 9) legger opp til forlater man marxismens verden og blir pragmatiske venstresosialdemokrater og det er kanskje også meningen. Uten en revolusjonær teori ingen revolusjonær bevegelse, denne setningen er kanskje den viktigste Lenin har etterlatt seg, men ikke vet jeg om det interesserer. Det ser ikke ut slik for FOR forteller at RVere er drittlei "historiske diskusjoner om 1917/1924 osv". Her snakker han som en gammel maoist, de pleide også å si sånt og hvor førte det hen?

I marxismen så er teori en iboende del av praksis; det er ikke noe skille. Den teoretiske arven er blitt født fram av historien så når vi diskuterer historie er det ikke for å diskutere historie, men trekke teoretiske slutninger for bruk idag. IDAG! IDAG! Nå er det slik at marxister og sosialdemokrater har slåss mot fascisme siden 1922 og de hadde to ulike metoder: marxistene ville anvende klassekampens våpen samt den proletære enhetsfronten. Sosialdemokratene ville at den borgerlige staten skulle gripe inn. Vel, nå er det slik at flertallet av de som ytrer seg i dette spørsmålet ser ut til å ha en klokkepro på den sosialdemokratiske varianten.

Nå kom det forleden (før sommeren, red.) et forslag til et nytt program som var imot oppløsningen av parlamentet i Petersburg under Oktoberrevolusjonen. Det er greit det, men da må man også ha klart for seg at dette programmet tilknytter seg den mensjevistiske (sosialdemokratiske) tradisjonen og avviser Lenin og Trotskij sin bolsjeviske politikk. Så skrev en ledende RVere at han var "venstrenasjonalist", men det er jo et helt annet prosjekt enn proletær internasjonalisme som Lenin, Trotskij og Rosa L. utøvde den.

Jeg kunne ha fortsatt hele siden med teoretiske problemer av denne art for å vise at det teoretisk hersker det rene anarki inni RV, noe som ytret seg i FORs artikkel i Opprør nr. 7 hvor han går inn for navnet RØD VENSTRE-ALLIANSE i en artikkel hvor han hele tida snakker om PARTI! Er det så vanskelig å begripe at disse to ordene inneholder to vidt forskjellige meninger og betydninger! FOR forsøker naturligvis på tradisjonelt demagogisk vis å lansere meg som en slags monolittisk sementstalinist, noe som er pinlig dumt da jeg har ført krig mot sånt hele mitt liv. Men for at et "revolusjonært marxistisk parti" – som det står i det gjeldende program, skal kunne fungere som noe sånt kreves det at partiet har et program som det hersker noenlunde konsensus om. Den dag det gjør det vil jeg foreslå RV omdøpt til et Revolusjonært Parti. La oss ikke finne på så mange lure løsninger. Revolusjonær kamp er ikke som Nevskij Prospekt og som kan trylleløses med magiske orddriblerier. Da tar det dobbelt så lang tid.

Jan Hårstad, Oslo RV

Frp og EU

Tidligere i høst har man kunnet følge en debatt i Klassekampen om fremtidsstrategi for EU-motstandere. Utgangspunkt for debatten var folkeavstemningen om euroen i Danmark. På årsmøtet i NTEU i Bergen i slutten av oktober har man hatt en liknende diskusjon: hvordan skal NTEU forholde seg til Fremskrittspartiet ved neste stortingsvalg? Diskusjonen bør først avgrenses ganske klart: spørsmålet er ikke hvordan NTEU skal forholde seg til medlemmene som er med i FrP. De er selvfølgelig en del av nei-fronten på linje med andre. Spørsmålet er hvordan NTEU skal forholde seg til partiet FrP i en meget hypotetisk (men tross alt mulig) situasjon hvor FrP går til valg som det største nei-partiet.

NTEU har ved tidligere valg oppfordret velgerne til å stemme for kandidater som vil utøve motstand mot EU-tilpasning. Skulle FrP bli det største nei-partiet blir NTEU nødt til å vurdere sin strategi med omhu. Vil NTEU oppfordre velgerne til å stemme for Hedstrøm og Kleppe? Vil NTEU oppfordre velgerne til å stemme for Terje Søviknes som ønsker en de-regulering av offentlige velferdstilbud? Her står NTEUs troverdighet i opinionen på spill. Kristen Nygård sa en gang at "vi vant i 94, fordi vi gjorde ingen grunnleggende feil". Jeg har lyst til å formulere påstanden annerledes: vi vant i 94, fordi vi gjorde ingen feil som satte vår troverdighet på spill. Her vil media stå veldig sentralt. Vi har sett hvordan media har fokusert voldsomt på Dansk Folkeparti som har i overkant av 15% oppslutning. Dermed kan vi forestille oss hvilken "brunskvetting" nei-siden i Norge kommer til å bli utsatt for hvis FrP, med 20 eller 25% oppslutning, går åpent mot EU-medlemskap!

HVA DA MED NTEU?

NTEUs hovedmål er å hindre at Norge blir EU-medlem. Derfor er det relevant for organisasjonen å sørge for at så mange EU-motstandere som mulig kommer på Stortinget, også EU-motstandere som ikke deler NTEUs grunnlag (folkesty-

re, solidaritet, nasjonal styring, osv). Dette vil helt sikkert bli brukt i media for å "brunskvette" NTEU, men organisasjonen er absolutt i stand til å takle det uten å miste sin troverdighet i opinionen. For en skal ikke overvurdere medias påvirkningskraft på folk. "Brunskvettingen" av nei-siden i Danmark hjalp ikke, de danske velgerne lot seg ikke bli lurt. Også i Norge kan velgerne tenke uavhengig av forsiden til VG og Dagbladet! En skal aldri undervurdere opinionens evner til å avsløre et skittent mediatriks.

OG HVA MED OSS I RV?

En meningsmåling for ikke så lenge siden viste at EU-motstanden kan være mindre i RV enn i KrF. La oss håpe på at dette skyldes en datafeil eller en dårlig spøk! Men EU-motstanden er kanskje ikke så stor i RV som en kunne tro allikevel? Hvis det er tilfelle, skyldes det sannsynligvis at noen RVere beklager at EU-kampen ikke føres på et "sosialistisk grunnlag". Men samtidig er alle klare over at kampen mot EU ikke kan vinnes på et "sosialistisk grunnlag". Derfor foretrekker man å håpe på at EU kan dreies mot "sosialisme", i stedet for å utøve motstand. En stor del av venstresiden i EU klammer seg til troen på "det sosiale Europa" (Pierre Bourdieu er et eksempel på dette). La meg slå det fast: det ligger ikke i den Europeiske Unionens natur å bli "sosialistisk", ikke en gang "sosial"! EU tjener så åpenbart kapitalens interesser og viser så klare imperialistiske trekk, at det bør være en selvfølge for RVere å være EU-motstandere. Det er til slutt små marginer som avgjør om Norge blir EU-medlem eller ikke. Derfor er det viktig å ikke tenke snevert og sekterisk.

La oss ta lærdom av folkeavstemningen om Schengen i Frankrike. Trotskistpartiene (Lutte Ouvriere og Ligue Communiste Revolutionnaire), med en total oppslutning på 5%, gikk ikke sammen mot Schengen. Den største av de to (Lutte Ouvriere) valgte å ikke delta. Nei-siden tapte med 1,5%.

**Daniel Ducrocq,
Bergen RV**

materie ll

Bøker er våpen!

Ethvert RV-lag bør ha en base av politisk litteratur, til salg og til studier. Ta kontakt med partisentralen i Oslo for å få boktips eller for selv å foreslå titler.

Vi holder på å bygge opp et voksende utvalg av litteratur i Osterhausgate 27. Vi bygger også ut mulighetene for å bestille over internett på www.rv.no.

Liste over materiell som kan bestilles fra RV, ajourført: 7.11.2000
Sendes til: RV, Osterhausgate 27, 0183 Oslo (faks: 22 98 90 55)

Bøker:

	Pris:
___stk. Livet bak murene Red: Erling Folkvord. RV på Stortinget. 160 sider, paperback. 1997	kr 40
___stk. 20 år med RV i kommunestyre og fylkesting – to år på Stortinget. Red: Aksel Nærstad. RV-bok, 240 sider, paperback. 1995.	kr 10
___stk. Rødt! Erling Folkvord – 25 år på barrikadene for AKP og RV (Damm)	kr 298

Hefter:

___stk Kraftkokeboka. Om salg av kommunale kratverk. Red: Finn Olav Rolijordet	kr 40
___stk Hvilken effekt vil en multilateral avtale ha på landene i sør? Eksempel India. Kristine Mollø-Christensen (RV) og Trond Sæbø Skarpeteig (FIAN). Utgitt med støtte fra NORAD, desember 1999	kr 20
___stk Ja, de penga... Statsbudsjettet 2000. Om statens rikdom og kampen for velferdsstaten. Red: Finn Olav Rolijordet.	kr 10
___stk 50 år med IS-tradisjonen. Debattheft om Internasjonale Sosialister/SWP i England. Av Bjarke Friborg.	kr 10
___stk Innledninger fra RVs kvinnekongress i Trondheim, oktober 1998 Lisen Lie og Astrid Holm: Marxisme, feminisme, humanisme Janne Bromseth: Under det rosa teppet – et blikk på 90-tallets feminisme	kr 10
___stk Innledninger fra Sosialismestevnet 1998.	kr 10
___stk Fattig og Rik. RV-rapport om klasse-Norge. 1998. Red. Finn Olav Rolijordet	kr 20
___stk Arbeiderkamp mot privatisering. Av Juan Carlos Orieta. Rapport fra studiereise i Argentina.	kr 40
___stk Før en helhetlig eldreomsorg. 1997 Av Peder Martin Lysestøl/Kjell Stephansen.	kr 10
___stk Ja, vi elsker... Studie i det nasjonale spørsmål. Av Jørn Magdahl.	kr 40

Program

___stk Prinsippprogrammet, 1999 - 2001	kr 20
___stk Arbeidsprogrammet, 1999 - 2001	kr 20
___stk Antirasistisk Manifest.	kr 10

Studiesirkler

___stk «Samfunnet i dag». Av Randi Holmelid og Finn Olav Rolijordet, desember 1999.	kr 100
___stk Studiesirkel på RV sitt prinsippprogram. Av Jørn Magdahl, desember 1997.	kr 20

Løpesedler

___stk Verveløpeseddel med postgiro	kr 0,20
-------------------------------------	---------

Plakater

___stk Rød Valgallianse (logoen i plakatversjon)	kr 5
___stk Valgplakaten 1999, A2 om privatisering	kr 0,50
___stk Stopp volden – Norge ut av NATO, stolpeplakat	kr 1

Merker

___stk. RV-flagget – trenål	kr 30
___stk. RV-flagget – metall	kr 2
___stk Stopp volden – Norge ut av NATO, ark med 21 klistremerker	kr 10

Annet

___stk Med folk mot makta. Minihefte med presentasjon av RV-politikk, valget 1999	kr 0,50
___stk T-skjorte med RV-flagget, onesize, hvit	kr 75
___stk Verveblokker (stiftet 10x i hver blokk)	gratis
___stk Dette er RV. Presentasjonshefte om RV, historikk etc. Sendes alle nye medlemmer.	gratis

Revolusjoner i vår tid

– ny hefteserie fra
Forbundet Internasjonale

Oktoberopprøret i Serbia viste i et glimt den makten som arbeiderklassen kan oppnå gjennom kollektiv handling. Det viste at revolusjoner finner sted også i dag, og at arbeidernes egenaktivitet kan utløse en voldsom dynamikk. En dynamikk som viser fremover mot et nytt samfunn, basert på arbeidermakt og direkte demokrati.

Forbundet Internasjonale har nå trykt opp en hefteserie om tilsvarende situasjoner de siste 30 årene. Heftene viser en annen type revolusjon enn den geriljabaserte «folkekrigen» som vi kjenner blant annet fra Kina og Vietnam. En revolusjonstype som springer ut av en utviklet kapitalisme.

■ I mai 1968 ble Frankrike rystet av millioner av arbeidere som streiket og okkuperte bedrifter.

■ I Chile 1972 forsvarte arbeiderne Folkefronts-regjeringen til Salvador Allende ved å danne arbeiderråd – «cordones» – og kreve kontroll over produksjonen.

■ I 1974 ble Portugals diktator Caetano veltet av hærens offiserer, og dette utløste en flom av «folkemakt» som varte 18 måneder.

■ I 1979 ble Irans brutale undertrykker – sjahen – styrtet. Arbeiderne dannet selvstendige råd, «shora'er».

■ I 1980 bygget arbeiderne i Polen opp den uavhengige fagforeningen Solidaritet, rev masken av den falske sosialismen i Østblokken og stilte krav om radikale endringer.

■ Vi har også trykt opp et hefte om Spania 1936 der arbeidermakten ble utviklet lenger enn i de nyere eksemplene, og som viser hvordan fascismen kunne blitt beseiret av sosialismen.

Heftene er på dansk, og bygger på boken «Revolutionary Rehearsals» fra 1988, utgitt av britiske Socialist Workers Party.

**HEFTENE KAN BESTILLES HOS
BJARKE PÅ RV-KONTORET**
(tlf. 22 98 90 54 etter kl. 1400) eller
på e-post: bjarkef@online.no

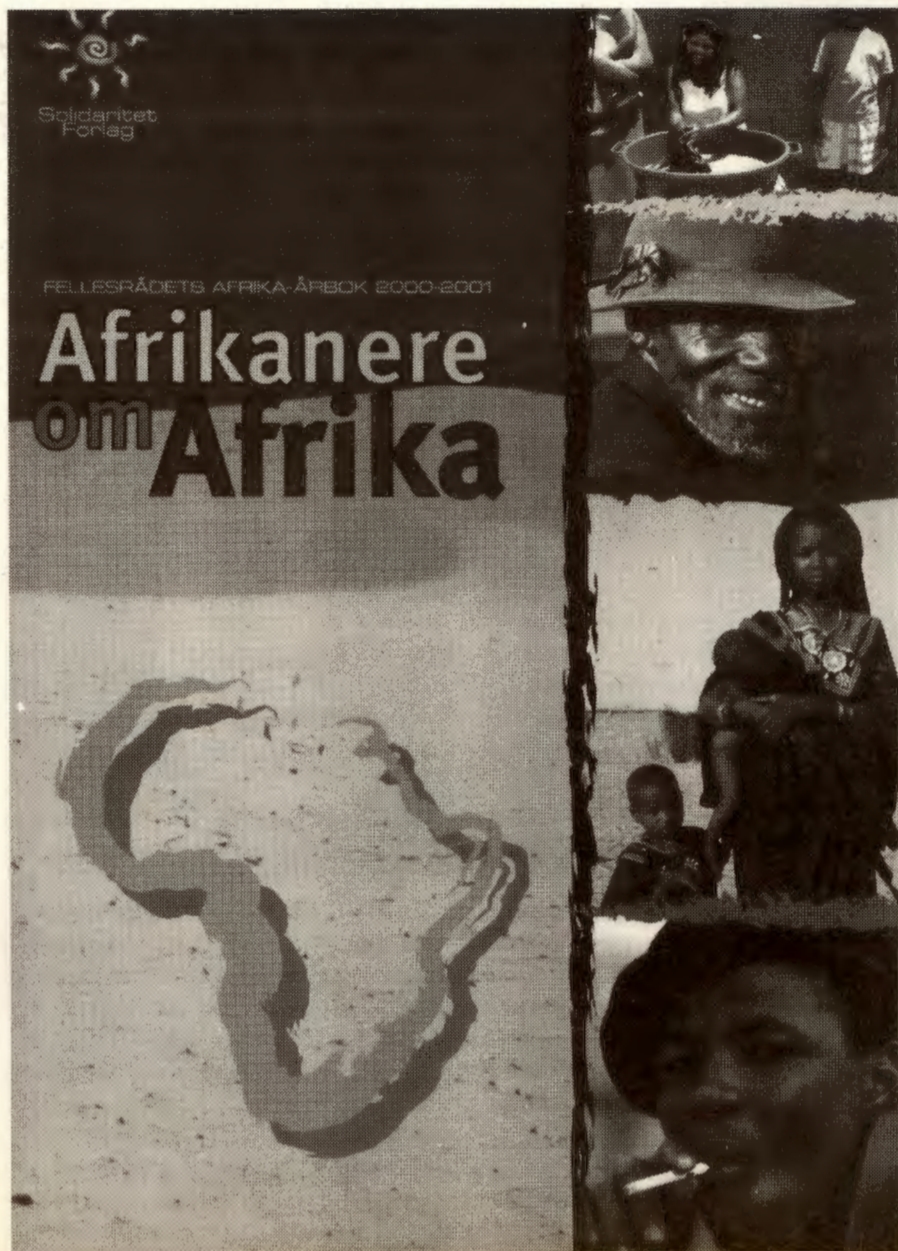
Pris pr. hefte: kr. 20 (uten porto)
Hele pakken: kr. 120 (uten porto)

RV skal sende bestillinga til:

Navn _____

Adresse _____

Postnr/sted _____

2/3 mot Israel i Troms fylkesting

Troms RV kjemper mot tvangstrøyen som sier at fylkestinget ikke skal diskutere noe utenfor fylkets grenser.

Det var undertegnede som reiste interpellasjon som bl.a. tok utgangspunkt i det engasjement helsearbeiderne i fylket har vist med å dra nedover til palestinske områder for å yte humanitær hjelp.

Sammen med Martin Henriksen, Ap, fremma jeg forslag til vedtak. Og 30 av 45 representanter stemte for realitetsbehandling av forslaget. Fylkeskommunens juridiske rådgiver tolket kommuneloven slik at 1/3, dvs. 15 stemmer, kunne motsette seg behandling. Dermed ble ikke avskyresolusjonen behandlet. Om det var en riktig avgjørelse, vil bli undersøkt.

Det var mange som antydte før interpellasjonen om Midtøsten at temaet ikke hadde noe i fylkestinget å gjøre. Til og med fylkesordføreren hadde vært usikker på om han skulle avvise den. Debatten i tingsalen viste tydelig at temaet engasjerte fylkespolitikkerne. Og som ei dame fra Høyre sa; "Hvorfor skal ikke vi kunne mene noe om det som de fleste innbyggerne i fylket diskuterer rundt middagsbordet?" Det opprører en det som skjer i Palestina for tiden.

Det hadde vært et viktig bidrag for fred om demokratiske fora rundt om i verden krevde at Israel fulgte opp FN-resolusjonene 242 og 338. Israel må trekke seg tilbake fra de okkuperte områdene. Det er 53 år siden FN vedtok en delingsplan som skulle gi både palestinerne

og jøder selvstendighet i egne land. Staten Israel har for lengst feiret 50 års jubileum. Palestinerne venter fortsatt på å bygge og utvikle sitt eget land. Jorda er fortsatt okkupert, friheten begrenset av en fremmed makt og flyktningleirene er et elendig tilbud for et verdig liv. "Skaper vi menneskeverd, skaper vi fred" (Grieg; Til ungdommen).

Norge som mekler i konflikten har et spesielt ansvar for at Oslo-avtalen ikke misbrukes. Israel trapper nå opp sin terror mot palestinerne. Ødelegging av veier, sperringer med beskytning og drap av demonstrerende barn og ungdom, må verdensopinionen reagere med å fordømme Israels aggresjon.

**Frode Bygdnes,
Troms RV**

Afrikanere om Afrika: Fellesrådets Afrika-årbok 2000-2001
– bidrag fra bl.a. Samir Amin, Patricia McFadden og Thabo Mbeki
KJØP DEN HOS RV: 22 98 90 50, rv@rv.no

Ta kontakt med ditt fylkeslag:

RV sentralt

Osterhausgt. 27, 0184 Oslo,
tlf: 22 98 90 50; fax: 22 98 90 55
epost: rv@rv.no; www.rv.no

Østfold

Anne Steinsland, Mikkelsbergbakken 10,
1832 Askim, tlf: 69 88 59 40,
epost: a-steins@online.no

Akershus

Geir Christensen, Liaveien 12, 1450
Nesoddtangen, tlf: 66 91 29 68,
epost: geir@christensen.vg
RV-kontor: Osterhausgate 27,
Tlf: 22 98 90 50, fax: 22 98 90 55

Oslo

Eivind Hovig, tlf: 22 60 67 82
epost: j.e.hovig@labmed.uio.no
RV-kontor: Osterhausgate 27,
tlf: 22 98 90 50, fax 22 98 90 55
Bystyregruppa: tlf: 22 86 19 21

Hedmark

Harald Dyrkorn, 2100 Skarnes,
tlf: 62 96 22 96,
epost: haralddy@online.no

Oppland

Michael Hall, Johan Castbergsgate 36,
2815 Gjøvik, tlf: 61 17 65 15,
epost: mihal@online.no

Buskerud

Sigbjørn Birkeland, Boks 310,
3471 Slemmestad, tlf: 31 28 08 72

Vestfold

Per Jørgensen, Anillavn. 20, 3227
Sandefjord, tlf: 33 46 53 42,
epost: perj@vestfoldnett.no

Telemark

Jan Gatevold, Nordahl Griegsvei 4, 3927
Porsgrunn, tlf: 35 51 28 50,
epost: jgatevol@online.no

Aust-Agder

Knut Henning Thygesen, Øvregate 16,
4950 Risør, tlf: 37 15 14 51

Vest-Agder

Bjørn Tore Egeberg, tlf: 38 17 59 39,
epost: btegeb@online.no
RV-kontor: Kristian 4desgate 25, tlf: 38
02 30 04, e-post: rvagder@online.no

Rogaland

Leiv Olsen,
Admiral Cruysgate 24, 4012 Stavanger,
tlf: 51 52 59 18 (p), 51 78 80 41 (j),
e-post: leolsen@online.no

Hordaland

Sigurd Solberg, Boks 229, 5701 Voss,
tlf: 56 51 04 73 / 56 51 35 00,
e-post: sigurd.solberg@c2i.net
RV-kontor: Postboks 992,
Vestre Torggate 6, 5808 Bergen,
tlf: 55 31 64 21, faks: 55 31 99 70,
epost: bergenv@online.no

Sogn & Fjordane

Ottar Uglum, Håland, 6993 Høyanger,
tlf: 57 71 29 21,
epost: ouglum@sf.telia.no

Møre & Romsdal

Odd Stensholt, Grasskaret 8, 6429
Molde, tlf: 71 21 55 34, 93 86 79 29
epost: os@sivilhustad.no

Sør-Trøndelag

Per I. Mathisen,
tlf: 73 50 97 05, 98 84 12 35
e-post: Per.Inge.Mathisen@idi.ntnu.no
RV-kontor: Postboks 4319
Hospitalsløkkan, 7417 Trondheim
Tlf: 73 52 57 70, fax 73 52 52 78

Nord-Trøndelag

Solveig Aamdal, Vestberget 11,
7650 Verdal, tlf: 74 04 26 18
e-post: solveig.aamdal@SU-NT.sni.tele-
max.no

Nordland

Gunnar Aarstein, 8324 Digermulen, tlf:
76 07 68 88, epost: gaarstei@online.no

Troms

Frode Bygdnes, St. Olavsgt. 31, 9405
Harstad, tlf: 77 06 92 60, fax: 77 06 92 61,
epost: bygdnes@online.no

Finnmark

Synnøve Thomassen, Sorenskriverveien
13, 9511 Alta, tlf: 78 44 09 57,
epost: oeheitma@online.no

besøk RV på www.rv.no

